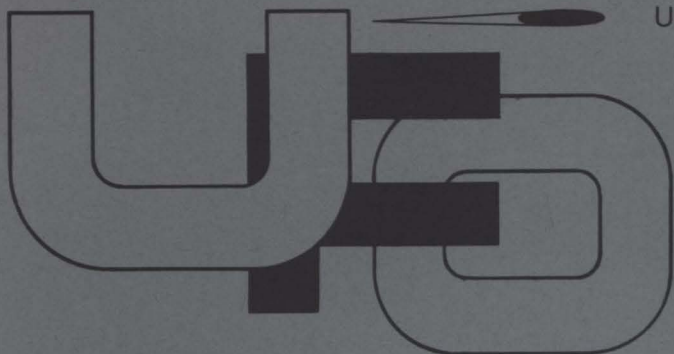

UNIDENTIFIED
FLYING
OBJECTS

NR 3 1980

ARKIVET FÖR UFO-FORSKNING

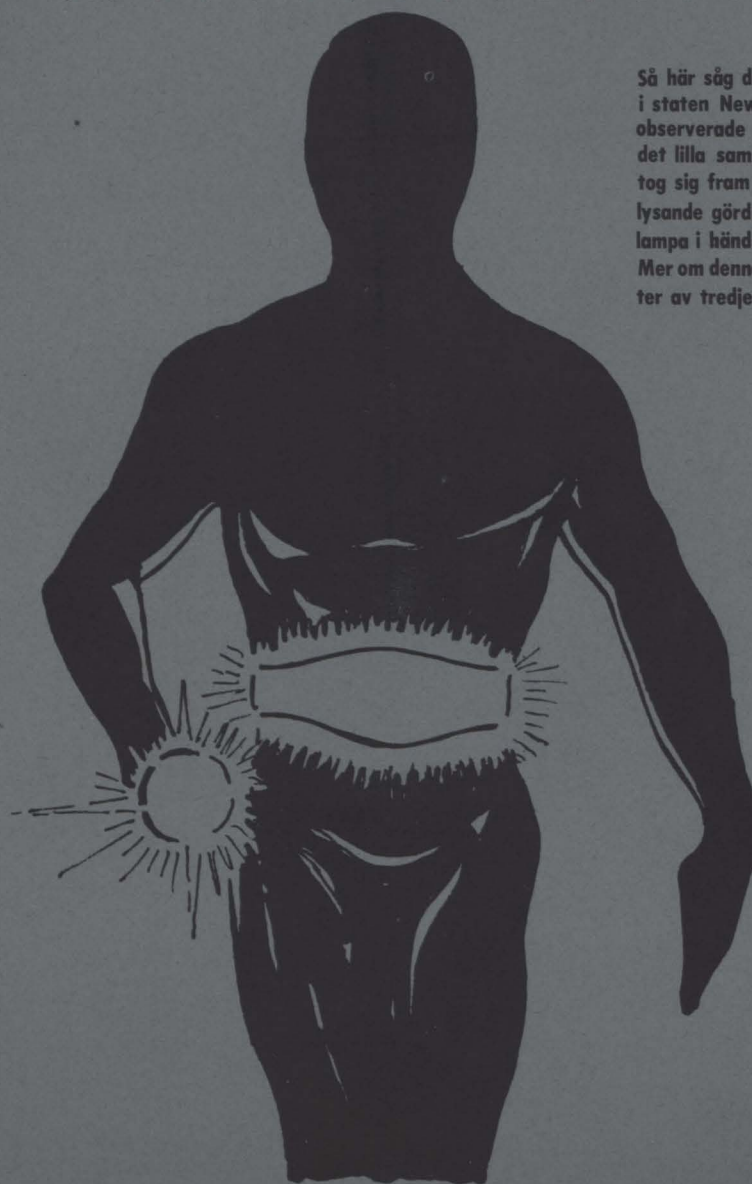
Box 5070

S-151 05 SÖDERMÄLME Q

Sweden

INFORMATION

ISSN 0346-3540

Så här såg den humanoid ut, som en flicka i staten New York i juli för tre år sedan observerade utanför sitt sovrumsfönster i det lilla samhället Lindley. Varelse som tog sig fram hoppande och svävande, bar en lysande gördel runt midjan och höll en ficklampa i händerna vilka tycktes sakna fingrar. Mer om denna och andra märkliga närkontakter av tredje graden i Lindley på sidan 10

UFO-rapport från Finland:

Mini-UFO fast på "äkta" foto?

SE SIDAN 16

**En sann story om majoren
och hans möte med ett UFO!**

SE SIDAN 6

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomen. Utkommer med 6 nr/år.

Prenumerationsåret på UFO-Information är fr.o.m. 1 jan. — 31 dec.

Redaktionens besöksadress:

Lagmansberga Brunnsgård 596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30.

I redaktionen:

Carl-Axel Jonzon, Tommy Gustavsson — bevakning utländska tidskrifter, textbearbetning m.m.

Övriga medarbetare:

Olle Öhman, Jan Lind, Carl-Anton Mattsson, Florent Sickenga, Märta Engzen, Kenneth Eek, Thomas Martin, Lars Nilsson.

Ansvarig utgivare:

Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

UFO-Information:

Box 16, 596 00 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:

Postgiro 8 43 25-0 UFO-Information 60 kronor helår.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Var god att observera att manus endast skrivs på bladets ena sida!

Skicka bidragen direkt till: UFO-Information, Box 16, 596 01 Skänninge.

För artiklarna svarar författarna. Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär — det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på Er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att teckna telefonnummer eller postadress i breven till oss.

Det underlättar för oss när vi senare kanske undersöker händelsen närmare. Tack på förhand!

OM DU FLYTTAR:

- 1) Använd postens blankett B1. 2050.03 "Adressändring för inländsk tidning", samt meddela din nya adress.
- 2) Frankera med 3 kronor. Pengarna går till UFO-Information enl. avtal med Poststyrelsen och de täcker självkostnaden för präglingen av den nya adressplåten.

Innehållsförteckning:

Ledarsidan.....	3
UFO landade på engelsk djurfarm.....	4
Major Coyne och UFO:t.....	6
Episoderna i Lindley.....	10
Varelsen i ljusskenet.....	14
Resa i det okända.....	15
UFO-rapport från Finland.....	16
Närkontakt i New Hampshire.....	18
Ny forskning om alternativ energi.....	20
Märkliga UFO-händelser i Sovjet.....	22
Kanske besök av okänd rymdfarkost.....	24

ETT SPÉCIALHÄFTE FRÅN NUFOC: "UFO-UPDATE"

Häftet omfattar 26 sidor bundna med styv rygg. Häftet, som är ett utdrag ur magasinet OMNI, innehåller följande artiklar — samtliga med engelsk text:

Intervju med Jacques Valle

Harry Lebelson: *Global Disclosures*

Art Gatti: *Sauser-eyed Spies*

Allan Hendry: *Trance Figures*

James Oberg: *True UFO'S*

James Oberg: *Tunguska*

Harry Lebelson: *Alien Metals*

Robert A. Wilson: *Alternatives*

Harry Lebelson: *Death of the Range*

Alla artiklarna är mycket intressanta och flera av dem är dessutom mycket kritiska men ändå seriösa. Häftet är utmärkt som länelitteratur eller gåvor till UFO-skeptiker. Artikelinnehållet omfattar ett spektrum av vad som varit föremål för debatt inom ufologin under 1979.

Häftet kan beställas via inbetalning av 20 svenska kronor (inkl. porto) på postgirokonto **5 86 53 08** till:

NORSK UFO-CENTER, GLOBALSEKSJONEN

Gunnar Bertelsen, Postboks 1, CCB N-5363 ÅGOTNES NORGE

Därför lämnar jag UFO-Sverige

Många har under de år som gått frågat mig: varför håller du på med UFO när du i stället kunde hålla på med politik och kanske nå en position där?

Det må vara hur som helst med detta. När jag startade UFO-Motala och senare Riksorganisationen UFO-Sverige hade jag en målsättning och har så fortfarande. Detta till skillnad från många andra, som mest för personlig vinnings skull river och sliter i UFO-frågan i ena eller andra riktningen. Min målsättning är och förblir den att med hjälp av UFO-saken öppna människors syn på sig själva och tingen runt omkring för att de på så sätt skall kunna hjälpa sig själva och andra till ett mera livsvänligt samhälle att leva i.

UFO-agerandet måste sätta spår i samhället på ett sätt som gagnar mänskligheten, annars är saken inte värd att arbeta för. Tyvärr har detta inte förståtts av ledningen inom UFO-Sverige. Man har fullt upp att göra med pappersexercisen och blir väl så småningom ett fall för byråkratiutredningen om nu organisationen orkar leva tillräckligt länge. Personligen ställer jag mig frågande till detta.

Med jämna mellanrum har påhopp på mig personligen skett, och någon gång måste man alltså sätta stopp! Det har jag nu gjort med Owe Lewitzkis och Karlskoga UFO-Centers hjälp. Gratulerar, Owe! Du har lyckats spräcka UFO-Sverige, som därmed blivit två tusen medl. fattigare, men ni är förstås ännu några hundra kvar och har möjligheter att dela er ännu flera gånger.

Inom biologin sker detta genom celledelning, men ni gör det genom dumhet; sak samma, bara det fungerar!

Som läsare av UFO-Information känner ni säkert till att jag inte brukar skälla och domdera, men ibland måste man göra undantag; rensa upp innan alla dumheter tenderar till att dränka både människor och förnuft. Eftersom den tidigare Centralgruppen inte agerat mot Owe Lewitzki, tolkar jag detta som om han har deras välsignelse. Jag kommer därför också att se till att de får ta sitt ansvar. Det är ju det de är till för. Jag har tidigare, liksom innan riksstämman, varnat för konsekvenserna men ingen har lyssnat. Jag har gjort vad som på mig ankommer. Att i detalj gå in på alla dumheter skulle leda alltför långt. Jag vill endast informera läsaren om det faktiska läget: Trots att jag är grundare av UFO-Sverige, lämnar jag organisationen.

Tilläggsas bör att flera grupper under riksstämman lämnade UFO-Sverige i protest, och än fler kommer det att bli enligt vad jag nu känner till.

Nog om detta och över till en annan märklig sak. UFO-Sverige hade chansen att engagera en person (Niels Nielsen), som var villig att resa runt och agera för UFO samt att visa Dia-bilder. Detta avvisades av UFO-Sverige med motivering bl.a. att N.N. hade skrivit brev och klagat på det sätt UFO-Sverige styrdes. Han klagade på bristande kommunikation från i första hand Centralgruppens sida samt på att medvetna påhopp gjordes på mig personligen. I en 'Khomeni-rättegång' tillbakavisades dessa anklagelser och N.N. förklarades inte önskvärd som representant för UFO-Sverige (även om inte detta sades rent ut, var det tydligen den allmänna uppfattningen.)

Jag undrar, var UFO-Sverige skall finna någon ny person, som vill äta sig ett sådant jobb??? Har det blivit så, att personliga åsikter och maktbegär skall styra? Ja, då är det verkligen illa! Det skall i rättvisans namn sägas, att UFO-Sverige har många fina människor i sina grupper, och de är dessbättre i majoritet, men tyvärr är det så, att det är de mindre bra som synes mest.

För att ännu en gång övergå till något annat: UFO-Information kommer som vanligt att hamna i er brevlåda, om inte postverket slarvar, vilket det tycks ha en stor benägenhet att göra. Under sommarmånaderna, i samband med semestrarna, brukar många bli utan sin tidning. Postverket är speciellt slarvigt under den tiden. Vanligtvis brukar man skylla på värmen, (men den gubben gick inte förra året snarare då kylan.)

Nu då sommar och semester står för dörren och ni kanske reser omkring för att se nya platser och möta nya människor, hör gärna med dessa om de känner till någon UFO-händelse, eller kanske någon rent av har ett UFO-foto! Tänk i så fall på oss här på redaktionen, som sliter i (förhoppningsvis) 'värmen' med nästa UFO-Information. Vi behöver material, bilder och all hjälp vi kan få för att förbättra vår tidning till glädje för oss alla.

PS. I och med maj månads utgång lämnar UFO-Information UFO-Sverige till följd av de händelser jag redogjort för. Detta ställningstagande meddelas endast på detta sätt och bör noteras av styrelsen för UFO-Sverige.

Carl Axel Jonzon

Grundare av Riksorganisationen UFO-Sverige

UFO landade vid engelsk djurfarm:

— Dom kommer tillbaka, tror bonden...

Forskaren Bill Eden hörde först talas om den här händelsen i bilradio då han var på väg till sitt arbete den 9 januari 1979. Han undrade då om föremålet som beskrevs av vittnet kunde ha varit en helikopter.

Några dagar senare fick han ett telefonsamtal från tidningen the East Essex Gazette och under samtals gång, som handlade om UFO-rapporter, fick han nedannämnda vittnes namn, adress och telefonnummer. En intervju ordnades sedan den 28 januari 1979.

Bill Edens rapport.

Peter Duncan, 42 år, och hans fru sköter en djurfarm vid Weeley, som ligger nära Clacton-on-Sea i Essex. Paret äger ett 30-tal katter, 55 hundar, 7 eller 8 hästar samt andra djur. Deras arbetsdag börjar tidigt och slutar omkring kl 18.00.

Den dagen då P Duncan gjorde observationen av den främmande farkosten hade han byggt några nya hundkojor i närheten av stallarna och slutade inte arbetet förrän ungefär kl 22.30. Han gick allra sist runt för att kontrollera att djuren hade det bra.

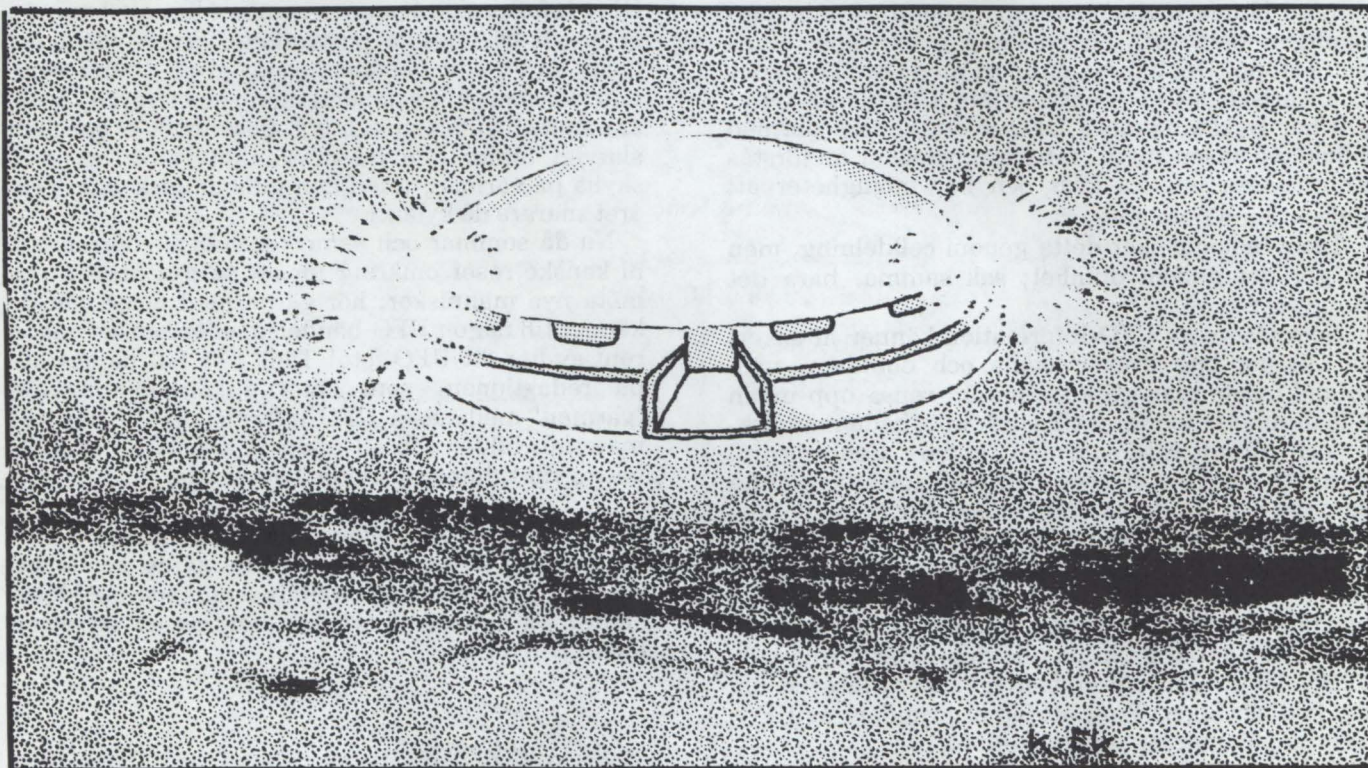
När han hade sett till hundkojorna vandrade han i riktning mot huset men då han var ungefär vid fodermagasinet observerade han, att träden bakom kontorsbyggnaden plötsligt blev belysta av ett vitt

ljus, vilket åtföljdes av ett surrande läte. Ljudet var tydligt men inte högljutt och ingen annan hörde det. (Duncan anmärkte, att han själv inte skulle ha hört det om han varit inomhus och haft dörren stängd). Efter att ha stått där i några minuter och övervägt situationen bestämde han sig för att gå till ängen, där hästarna uppehöll sig och varifrån ljuset och oväsendet tycktes komma.

När han tillfrågades, varför han tvekade några minuter, tillstod han lite motsträvt, att han var rädd för mörkret. Ugnen som låg nära fodermagasinet låg inte i mörker, eftersom den lystes upp av det infraröda ljuset, som håller djuren varma på natten. Ängen där hästarna fanns låg emellertid i mörker vid sidan av den okända ljuskällan.

Duncan gick långsamt i riktning mot ängen - omkring 200 meters väg - medan det surrande ljudet fortfarande fyllde hans öron. I slutet på en rad av hundkojor, på höger sida, kunde han se runt stallarna som låg på andra sidan. Där lyste ett klart, vitt ljus omkring 2,5 - 3 meter ner från toppen av en kraftledningsstolpe i mitten av fältet. Stolpen är 6 - 7,5 meter hög och ljuset kom alldeles till höger om den. Från teckningen, som gjorts av hans fru enligt hans beskrivning av föremålet, kan man sluta sig till att ljuset var 6 - 9 meter i diameter.

Duncan trodde, att han såg en helikopter som höll

Föremålet hade två starka ljus och fyra horisontella fönsterliknande springor. Vittnet uppger också att det verkade som

om farkosten hade en dörr försedd med en trappa med väggar.

på att landa på fältet. Han fortsatte framåt för att få bättre överblick över vad som höll på att ske och förfråga sig om vad som stod på, för det här var privat mark.

När han kommit lite längre på väg visade sig ett andra ljus på höger sida. Detta ljus var likadant som det första och beläget omkring 23 - 24 meter åt höger. Det hade också samma höjd ovanför marken. Även med dessa två ljus och oväsendet trodde han fortfarande, att han betraktade en helikopter, men allteftersom hans ögon vande sig vid mörkret kunde han se mer och det var då han upptäckte, att det definitivt inte var en helikopter han såg.

Han började nu bli ganska rädd. Han hade klättrat över staketet som omger ängen och var, enligt min uppskattning, ungefär 55 meter från ljusen. Hästarna syntes inte till, men ljusen gjorde det svårt för honom att se någonting annat.

Duncan stod där och tittade och undrade vad det kunde vara, fastän han samtidigt förstod att det inte kom från denna världen. Han säger, att det kommer att dröja länge innan kan glömma detta!

Farkosten

Vad det än var verkade det vila på marken och var i storleken 6 - 7 meter högt och 26 - 27 meter brett.

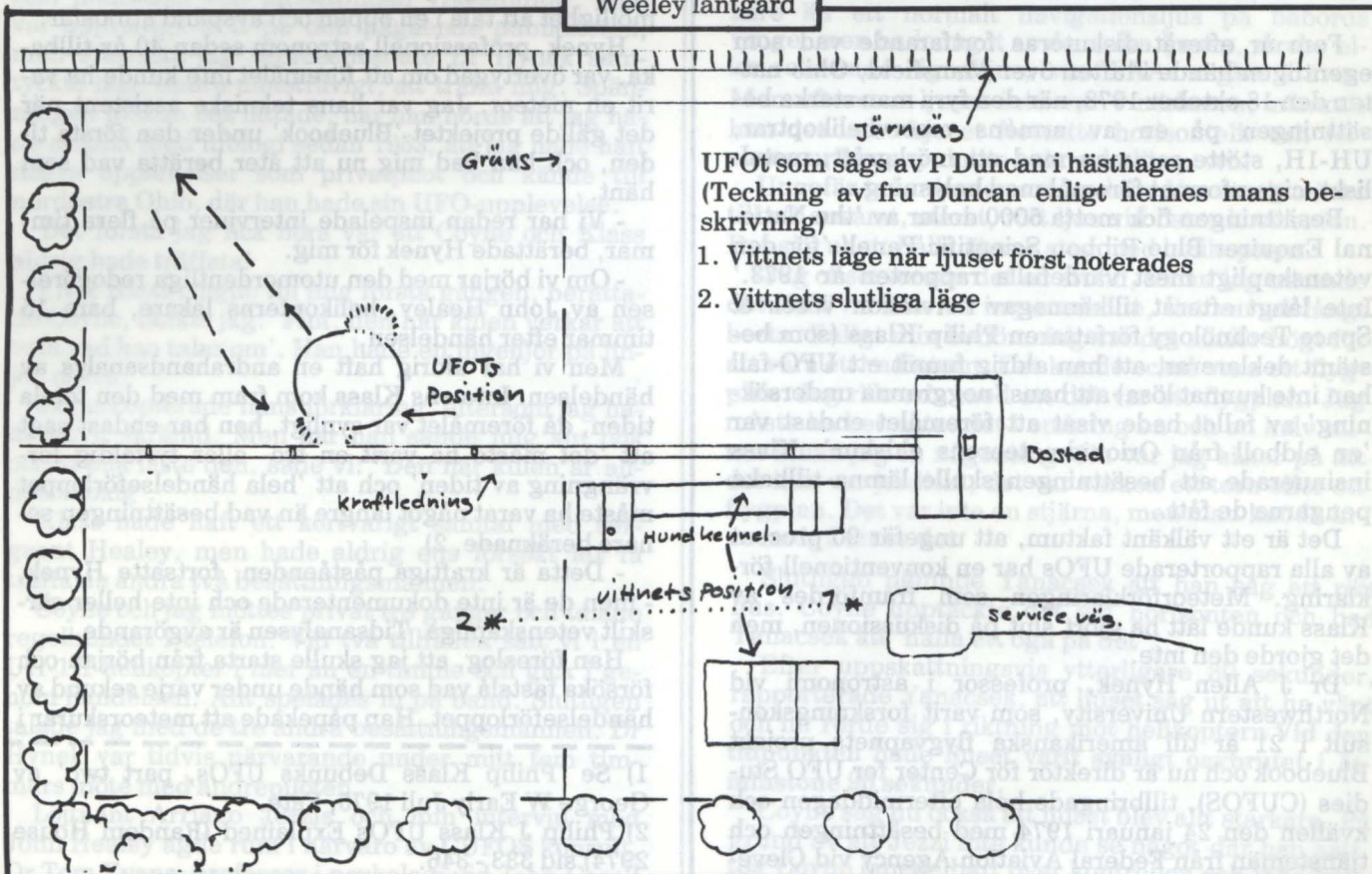
Farkosten var byggd i tre sektioner. Den övre sektionen liknade en kupol, den mittersta var som ett rör vars diameter var fyra gånger dess längd, men något vidare vid botten än vid toppen.

I den sektionen fanns fyra horisontella, fönsterliknande springor, två på varje sida om vad som såg ut att vara en dörr försedd med en trappa med väggar, som ledde ner till marken. De två starka ljusen var belägna ett på vardera sidan av den centrala sektionen, och toppen på den här tuben såg ut att passa in på undersidan av den kupolförsedda sektionen. Hela farkosten var matt grå eller silverliknande till färgen.

Efter fem eller sex minuter riktade Duncan sin ficklampa mot dörrspringan, som låg i totalt mörker. När han gjorde detta lyfte emellertid farkosten. Den rörde sig sakta uppåt och bort mot järnvägen, svävande där för en kort stund och försvann sedan med hög hastighet i riktning mot Clacton-on-Sea. Han lade emellertid inte märke till om trappan drogs in vid starten.

Trots att åtta månader förflutit sedan detta hände, gick jag till ängen i fråga tillsammans med Duncan, för att leta efter märken och ta mått. Jag fann inga spår och frågade då, om han hade undersökt marken någon gång efter händelsen, men det hade han inte.

Weeley lantgård

UFO landade vid engelsk djurfarm: — Dom kommer tillbaka, tror bonden...

Det hade inte fallit honom in att göra så, eftersom han vid den tidpunkten känt sig lite löjlig inför hela händelsen. Före den här händelsen hade han aldrig trott på UFOs.

Bortsett från hästarna, som alla återfanns på morgonen, visade inga andra djur några tecken på att de varseblivit farkosten.

Duncan verkar vara en enkel och hederlig man av genomsnittsintelligens och han önskar minsta möjliga publicitet. Att han rapporterade historien så sent beror på att han inte trodde att den skulle bli accepterad. Men när han såg ett TV-program: 'UFOs of New Year's Eve' m fl från Nya Zeeland, blev han uppmuntrad att rapportera vad han sett till 'Contact (UK)', som sedan informerade BBC och tidningen the East Essex Gazette. Därefter sände BBC Radio 4 sin inspelade telefonkonversation med Duncan i radio.

Det enda egendomliga i det här fallet är att trots att Duncan inte önskade någon publicitet verkade

han inte bekymrad beträffande sin anonymitet då hans namn publicerades vitt omkring. Slutligen kan tilläggas att när endast en person är vittne till en dylik händelse kan man inte utesluta möjligheten av en hallucination. Men i detta fall är det omöjligt att svara på den frågan, utan hjälp av en kvalificerad person från området.

Det verkar vara osannolikt att farkosten skulle varit en helikopter, eftersom där inte var någon luftturbulens när den startade. Av intresse är att Duncan tror, att han kommer att se det här UFOt, eller flera, igen, eftersom han nyligen drömt om många UFO:n, som passerade över hans gård. Efter denna händelse har han varit mycket försiktig med att vara nära 'landningsplatsen' på natten, och hans fru säger att hon hört surrande röster på natten vid olika tillfällen. Duncan tror att detta hör ihop med UFOs.

Källa, Earthlink, nr 2, våren 1979

Översättning: Marianne Aplerud

Major Coyne och UFO:t — en sann historia!

'Den kommer att stöta ihop med oss!' tänkte piloten - då stannade den plötsligt.

Fem år efteråt diskuteras fortfarande vad som egentligen hände i luften över Mansfield, Ohio natten den 18 oktober 1973, när den fyra man starka besättningen på en av arméns reservhelikoptrar, UH-1H, stötte samman med ett mörkgrått, metalliskt, cigarrformat föremål med belysning.

Besättningen fick motta 5000 dollar av 'the National Enquirer Blue Ribbon Scientific Panel' 'för den vetenskapligt mest värdefulla rapporten år 1973.' Inte långt efteråt tillkännagav i Aviation Week & Space Technology författaren Philip Klass (som bestämt deklarerar, att han aldrig funnit ett UFO-fall han inte kunnat lösa) att hans 'noggranna undersökning' av fallet hade visat att föremålet endast var 'en eldboll från Orionidmeteorens eldskur'. Klass insinuerade att besättningen skulle lämna tillbaka pengarna de fått.

Det är ett välkänt faktum, att ungefär 90 procent av alla rapporterade UFOs har en konventionell förklaring. Meteorförklaringen som framfördes av Klass kunde lätt ha gjort slut på diskussionen, men det gjorde den inte.

Dr J Allen Hynek, professor i astronomi vid Northwestern University, som varit forskningskonsult i 21 år till amerikanska flygvapnets projekt Bluebook och nu är direktör för Center for UFO Studies (CUFOS), tillbringade hela eftermiddagen och kvällen den 24 januari 1974 med besättningen och tjänstemän från Federal Aviation Agency vid Cleve-

lands flygplats. Sammanträffandet på kvällen skedde vid middagen, vilket gav besättningsmännen möjlighet att tala i en öppen och avspänd atmosfär.

Hynek, professionell astronom sedan 40 år tillbaka, var övertygad om att föremålet inte kunde ha varit en meteor. Jag var hans tekniske assistent när det gällde projektet 'Bluebook' under den första tiden, och han bad mig nu att åter berätta vad som hänt.

- Vi har redan inspelade intervjuer på flera timmar, berättade Hynek för mig.

- Om vi börjar med den utomordentliga redogörelsen av John Healey, helikopterns läkare, bara 15 timmar efter händelsen.

Men vi har aldrig haft en andrahandsanalys av händelsen. Inte ens Klass kom fram med den totala tiden, då föremålet var synligt, han har endast sagt att 'det måste ha varit en tre- eller fyrfaldig förvrängning av tiden' och att 'hela händelseförloppet måste ha varat något längre än vad besättningen senare beräknade. 2)

- Detta är kraftiga påståenden, fortsatte Hynek, - men de är inte dokumenterade och inte heller särskilt vetenskapliga. Tidsanalysen är avgörande.

Han föreslog, att jag skulle starta från början och försöka fastslå vad som hände under varje sekund av händelseförloppet. Han påpekade att meteorskurar i

1) Se 'Philip Klass Debunks UFOs, part two' av George W Early Juli 1975, Fate.

2) Philip J Klass UFOs Explained (Random House 2974) sid 333 - 346.

genomsnitt är synliga endast omkring två sekunder, strålände kulblixtar och eldkulor (exploderande meteoror) i genomsnitt tio sekunder. Under de allra bästa förhållanden är det tänkbart att de kan vara synliga upp till 30 eller 40 sekunder, men själv hade han aldrig hört talas om något sådant fall.

Hynek grep efter sin räknemaskin och använde den en kort stund.

- Teoretiskt, fortsatte han, kan en meteor som befinner sig i en perfekt cirkelrund bana på en höjd av 50 kilometer vara synlig i 110 sekunder från horisont till horisont. Men detta kan naturligtvis inte hända - den skulle falla och brinna hela tiden.

Hynek beskrev Orionidens meteorskur, som är synlig varje år i oktober månad, som 'en obetydlig liten meteorskur av snabba strimmor med en hastighet av 66 kilometer i sekunden, vilken inte alls frambringar eldkulor.

Jag har själv läst, att glödande meteorföljen kan ses många minuter och liknar strålspar i den övre atmosfären.

Major Lawrence J Coyne, som var pilot på helikoptern och vars namn vanligen förbindes med händelsen, var 36 år i oktober 1973 och hade 19 års erfarenhet av flygning. Han är en storväxt man med tätt, kortklippt hår och ett barskt utseende. En korrekt människa och fackutbildad yrkesmilitär. Han var uppriktigt trött på den pågående publiciteten, men eftersom jag representerade Dr Hynek samtyckte han, ehuru motsträvt, att träffa mig. Spänningen mellan oss lättade, när han hörde att jag hade sysslat med ufologi sedan 1953, att jag hade haft några upplevelser som privatpilot och kände till nordöstra Ohio, där han hade sin UFO-upplevelse.

Det första jag fick höra var att Coyne och Klass aldrig hade träffats!

- När Klass ringde till mig första gången, berättade Coyne, tänkte jag: 'Fint, den här killen verkar att veta vad han talar om'. Han hade en ingenjör på linjen också.

Jag accepterade hans förklaring, eftersom jag hade blivit skrämmd. Men när han sände mig sin bok och vi alla läste den, sade vi: 'Den här killen är alldeles tokig'.

Klass hade haft ett kortvarigt samtal med sergeant Healey, men hade aldrig ens försökt att få träffa de andra två besättningsmännen.

Coyne och jag möttes privat tre gånger och talade regelbundet i telefon. Vid två tillfällen satt vi i en UH-1H-helikopter i mer än en timme och gick i genom händelsen. Allt spelades in på band. Slutligen talade jag med de tre andra besättningsmännen. Dr Hynek var tidvis närvarande under mitt fem timmars möte med andrepiloten.

Löjtnant Arriago Jezzi och min intervju med John Healey ägde rum i närvaro av CUFOS konsult, Dr Tom Evans, professor i psykologi vid John Carroll

universitetet i Cleveland. Chefen för besättningen, Robert Yanacsek, träffade jag enskilt i Port Columbus. Slutligen ägnade jag ytterligare två timmar till granskning av den slutliga rapporten tillsammans med Coyne, Healey och Yanacsek.

Jag forskade om meteoror i astronomibiblioteket vid Ohio State University (Delaware, Ohio). Vid flera tillfällen konsulterade jag Dr William M Protheroe, professor i astronomi, vid universitetet. Efteråt läste jag återigen meteorförklaringen som Klass givit och blev förfärad.

Det var inte enbart det faktum att han inte talat med vittnena, det verkade också som om han aldrig läst något av den astronomi som studeras vid universitet.

Gradvis kom bitarna i pusslet på plats. Historien skilde sig inte från den ursprungliga versionen i tidningarna, inte heller från Healey's bandade redogörelse dagen efter, men detaljerna blev ifyllda.

Så långt som vi nu vet är detta vad som hände.

Jezzi uppehöll sig vid kontrollen. Helikoptern var ungefär 12 km söder om Mansfield, på väg mot Cleveland på 750 meters höjd över havet, (360m över Ohios rullande kullar och jordbruksland, när John Healey, som satt på den vänstra platsen i bakre delen, lade märke till ett ensamt rött ljus längst bort i väster. Det rörde sig i sydlig riktning, var starkare än ett normalt navigationsljus på babords Vinge, men hade inget av de andra ljusen, strobe eller roterande signalljus, som FAA:s regler kräver. Men eftersom ljuset inte var i närheten, nämnde han det inte. Ljuset fortsatte horisontellt och försvann ur hans synkrets bakom helikoptern.

Ungefär två minuter senare lade Yanacsek märke till ett ensamt, starkt, rött ljus vid östra horisonten. Det såg ut att hålla jämna steg med helikoptern.

-Jag observerade det en stund, innan jag nämnde det. Det var inte så imponerande, det var så långt borta. Enligt min bedömning var det alltför högt för att vara ett radiotorn. Det kunde också vara ett flygplan. Jag räknade med att det var ett flygplan. Jag måste ha betraktat det i omkring en och en halv minut innan jag så någonting. Nu var jag säker på att det inte var jordiskt, det var varken ett torn eller ett flygplan. Det var inte en stjärna, men man kunde inte undgå att se det.

Slutligen nämnde Yanacsek att han såg ett rött ljus. Coyne upptäckte det vid horisonten och bad Yanacsek att 'hålla ett öga på det'.

Efter uppskattningsvis ytterligare 30 sekunder, rapporterade Yanacsek, att ljuset såg ut att ha vänt och nu rörde sig i riktning mot helikoptern. Vid den tidpunkten hade ljuset varit synligt oavbrutet i åtminstone 90 sekunder.

Coyne såg nu också att ljuset blev allt starkare. På grund av att Jezzi inte kunde se något där han satt, tog Coyne omedelbart över kontrollen och lade heli-

ganska nära marken. Ingen ide -ännu- att ta till några drastiska åtgärder.

Nästan samtidigt anropade Coyne flygfältet. De var redan i Mansfield. - Mansfields inflygning, det här är arméns one-five-triple-four.

Svaret kom omedelbart. - Fortsätt arméns triple-four.

- Mansfields inflygning har ni något högtgående flygplan i ert område på 750 m höjd?

Där kom inget svar. Ljuset blev starkare och verkade att följa dem vid nedstigningen. Coyne uppskattade dess fart till över 600 knop (684 mph).

- Anropa dem Jezzi, bad Coyne.

Där fanns en nationell bevakningsbas, F-100, vid Mansfield flygplats, åtta mil nordväst om deras position. Kanske ett av jetplanen var på inflygning? Men med så hög fart? FAAs stadgar anger, att inget flygplan skall flyga fortare än 250 knop (285 mph) under 3000 m över sjönivån. Inom en omkrets av 8,3 km från en flygplats skall farten minskas till 200 knop.

Jezzi försökte först få kontakt med Mansfields inflygningskontroll, därefter med tornet i Mansfield på både UHF- och VHF-frekvenserna, men utan resultat. Kanalbytet och mikrofonljudet lät mycket hårt och slutade sedan. Detta visade att stationerna var ordentligt inställda och att utrustningen överförde korrekt. När Coyne senare kontrollerade med personalen i Mansfield framkom, att fastän de kom ihåg den inledande överföringen, så fanns det ej inlatat på bandet. Den sista F-100 hade landat kl 2247.

Det röda ljuset fortsatte att närma sig. Healey reste sig och gick till gången närmast Coyne och Yanacsek. Det blev ljusare och ljusare.

- Det var lika ljust som ljusen på en annalkande 727:a, som vi nyss hade sett på flygplatsen i Columbus. Coyne kastade en blick på höjdmätaren. De sjönk till 650 m nu. Han tryckte ner höjdspaken så mycket han kunde. Sjunkhastigheten ökade till cirka 600 m per minut. Den sista höjden han noterade var 500 m. (Sammanstötningen skedde på exakt 304 m över havet). Helikoptern var omkring 200 m över trädtopparna inte 120 m som Klass gissade.

Nu hade ljuset varit synligt oavbrutet i 160 sekunder. 'Den kommer att träffa oss precis vid dörren', tänkte Coyne, 'O, Gud, här kommer det'.

Plötsligt var ljuset där.

- Farkosten kom från ingenstans och bara stannade, berättar Yanacsek.

- Den liknade höljet på en mörk ubåt. Den hade just stannat och jag menar stannat, i kanske 10-12 sekunder. Jag väntade verkligen inte att vi skulle kollidera nu, eftersom farkosten tydligen hade kontroll över situationen. Konturerna på farkosten var skarpa, eftersom det var en ytterst stjärnklar natt. Den solida delen av farkosten kontrasterade starkt

mot stjärnorna strax bakom i en oval skepnad.

Nu kunde männen se, att det röda ljuset faktiskt kom från nosen på den cigarrformade eller ovala farkosten. Den var något välvd och hade en grå färg och var tydligen av ett metalliskt material. Det röda ljuset var nu synligt och liknade en tandad stjärna. Akteröver och under blev ett starkt grönt ljus synligt. Alla tre ljusen var i exakt position på farkosten och kastade reflexer på den mörka ovala skuggan. Klass påstod, att hela föremålet glödde. Coyne, Healey och Yanacsek förnekar detta.

Det gröna ljuset, som liknade en manövrerbar strålkastare, riktades uppåt, över helikopterns nos och in i förarhytten, därefter förbi de övre fönstren på helikopterns tak, som lyste gröna av ljuset.

- Allting blev grönt, berättar Coyne. - Dess röda instrumentljus - allting. Det var en pyramidformad stråle, som skar genom nattens mörker. Den blev bredare ju längre ut den nådde. Dess sken kom från högra hörnet av flygplanet - UFOt.

Ljuset var grönt när det nådde främre vindskyddet, men erhöll maximal effekt och ljusstyrka, när det träffade det färgade plexiglasat. Healey, Coyne och Yanacsek är alla överens om att ljusstrålen var triangel- eller pyramidformad och att farkosten var mörk, oval- eller cigarrformad och utan märken. Det hade inget landningsställ, inga nummer eller bokstäver, inga vingar, ingen stjärtfena. Jezzi som tittade genom det 'gröna' rapporterade att från hans hörn, en meter till vänster om de andra, kunde han endast se ett intensivt vitt ljus, som kretsade över dem en kort stund och sedan fortsatte västerut.

Farkosten accelererade sakta tills bara den vita 'svansens' ljus var synligt. Coyne och Healey påstod bestämt, att när den närmade sig den nordvästra horisonten gjorde den en avgörande 45-gradig sväng till höger.

Varken Jezzi eller Yanacsek rapporterade att de lagt märke till detta.

Det vita ljuset som fortfarande var mycket starkt 'försvann' slutligen nära eller över horisonten.

- Jag betraktade det ett par minuter, säger Healey, sedan försvann det vid horisonten. Det förekom aldrig något buller från farkosten.

- Vad har hänt? utropade Coyne när han tittade på sina instrument och fann, att helikoptern befann sig på 1050 m höjd och steg med 300 m i minuten.

Coyne påstår, att höjdspaken fortfarande var nedtryckt för fullt, med andra ord, helikoptern skulle egentligen ha sjunkit. Han stirrade med förvåning på höjdmätaren, som visade nästan 1200 m. Den magnetiska kompassen snurrade: 90, 180, 270, 0, 90 Coyne berättade, att den fortfarande snurrade nästa dag när helikoptern stod på flygfältet. Man tvingades byta ut instrumenten.

Gingerly Coyne drog höjdspaken uppåt. Precis

tvärt emot vad han egentligen skulle göra för att få slut på stigningen, men det fanns inget alternativ: Om man kommer till en dörr som är märkt 'skjut' och dörren inte går att öppna så försöker man instinktivt med ett ryck.

-Jag drog upp höjdspeaken och tryckte den sedan nedåt, och då skumpade helikoptern liksom till, som om den drabbats av förvirring.

Coyne berättar: - Men farkosten var på väg mot väster. Den var fortfarande i Mansfield, när vi började nedstigningen.

Jezzis hågkomst skiljer sig på denna punkt. Han säger, att de inte observerade stigningen förrän precis efter det att farkosten hade försvunnit. Vare sig UFOt var synligt under hela stigningen eller helikoptern gick att manövrera på 540 m höjd eller ej måste stigningen på 300 m/min tagit 108 sekunder. Om UFOt inverkade på styrningen, kan naturligtvis styrningen ha tagit vilken tid som helst, alltifrån ögonblicklig uppstigning.

De olika avsnitten i händelsen blir totalt mellan 270 och 330 (eller fler) sekunder, beroende på när farkosten inte längre var synlig. En säker uppskattning av tiden bör bli 300 sekunder, plus eller minus tio procent.

Fem minuter, vilken meteor!

Medan jag talade med besättningen, fanns det en liten UFO-grupp i Columbus, the Civil Commission on Aerial Phenomena, som närmade sig problemet från en annan synvinkel.

Den 19 augusti 1976 publicerade CCAP, direktör Warren Nicholson, en kort genomgång av fallet Coyne i Mansfield News Journal och vädjade till eventuella vittnen på marken att träda fram. Vid två tidigare tillfällen har jag talat med möjliga vittnen.

Samma kväll mottog Nicholson ett telefonsamtal från Charles C, som försäkrade att han, hans mor och syskon möjligen hade bevittnat sammanstötningen mellan helikoptern och UFOt. (Fru C fordrade anonymitet). Flera dagar senare ledde Nicholson och hans kollega Williams E Jones den första av två grundliga intervjuer med familjen. Två timmar av dessa intervjuer ägde rum på exakt samma ställe, där familjen gjorde observationen. Senare tillbringade även jag en timme på platsen med dessa vittnen.

Ungefär kl 2240 den 18 oktober 1973, lämnade fru C sin svärmors hem i Mansfield för att återvända till sitt hem sydöst om staden. Tillsammans med henne var de tre barnen Charles, då 13 år, Cimille, 11 år och Curt, 10 år, samt också en kusin Karen, 13 år.

När de körde söderut på Laver Road såg de ett stadigt, klart, rött ljus som flög söderut. 'Det liknade ett jetplan på medelhöjd'. Ljuset tilldrog sig deras uppmärksamhet genom dess ovanliga skiftning i rött och det faktum, att inga andra ljus eller färger

var synliga. De undrade, varför flygplanet hade ett sådant ovanligt ljus och såg, att det fortsatte söderut och försvann bakom trädtopparna.

Fem minuter senare (klockan var nu över 2300) körde de österut på väg 430 i riktning mot Charles Mill Reservoir. Området är glest befolkat och de sista 500 m före bron sluttar ned från bergen i ett övergivet, platt och sumpigt område - ett besvärligt och föga tilltalande område. Där var ingen annan trafik. I den riktning de färdades såg de ett rött och ett grönt ljus, som rörde sig som en enhet och verkade att snabbt närma sig dem från öster. En liten Cessna kanske, som flyger i mörkret över sjön? Nej, det röda ljuset ser ut att leda. Där hördes inget buller och inga konturer var skönjbara. Fru C saktade in farten och stannade till slut. Om man bortser från bilens strålkastare var vägen svart som beck.

De två ljusen saktade farten och rörde sig längs den högra sidan av bilen på låg höjd. De tyckte, att farkosten befann sig på mindre än 300 m höjd och omkring 150 m söderut över träsket.

Plötsligt såg familjen en annan uppsättning av ljus, en del av dem blinkade och närmade sig i sydväst från bilens position. Det hördes också ett smällande och bultande oväsen från det hållet.

Fru C trodde, att det var två helikoptrar som höll på att krascha. De två farkosterna möttes och den med det stadiga ljuset intog en position över den med blinkande sken. De förflyttade sig sakta västerut parallellt med vägen.

Alla i bilen började skrika på en gång. Trots att fru C protesterade sprang Charles och Karen ut och stod till höger om bakre stötfångaren.

- Där hördes en massa oväsen, ett förskräckligt larm, ett slags rassel, erinrar sig Charles. - Det var som trumslag från luften. Ljudet som Charles beskriver passar precis in på en Heavey-helikopter.

- Det såg ut som ett luftskepp, berättar Charles. Det var en stor farkost. Större än helikoptern. Farkosten var grön. Sedan flammade det gröna upp. Helikoptern var under ljuset. Det såg ut som strålar som kom ner. De lyste upp helikoptern, bilen, vägen och träden. Allt blev grönt.

Charles och Karen tror att de befann sig utanför bilen i mindre än en minut. När det gröna ljuset flammade upp blev de skrämda och törnade emot varandra i sin iver att komma tillbaka in i bilen. Under tiden tittade Curt ut genom bakre bilrutan och rapporterade, att farkosten korsade vägen från syd till nord. Fru C körde bilen framåt och över bron 'för att komma ifrån platsen'. Enligt Curt skilde sig nu tydligt farkosten från helikoptern, passerade med stark fart bilen i riktning mot öster på några få sekunder. Därefter ändrade den riktning och steg åt nordväst, medan helikoptern till synes normalt steg över sjön mot nordost.

Vad var det som Coyne och hans besättning såg?
Vi vet inte. Vi vet emellertid vad de inte kunde se. Vittnesmålen visar tydligt, att farkosten varken var en meteor eller ett flygplan, som uppträdde på så hög höjd. Det verkar också trovärdigt, att familjen C såg sammanstötningen.

Klass drog slutsatsen, att händelsen tog 85 sekunder. Men han skulle ha vetat, att meteoriter inte är synliga ens 85 sekunder, inte heller ser meteoriter ut eller rör sig på det sätt som beskrivits av vittnena både i luften och på marken.

Har striden lagt sig? Jag betvivlar det. Klass, som är en mycket publicerad UFO-fiende, har intresse av

att 'lösa' alla händelser. Med all sannolikhet kommer han hårdnackat att hålla fast vid sin meteorteori, trots det faktum att bevisen gör den ohållbar.

Men faktum kvarstår: Coynes sammanstötning har inte bara blivit föremål för den mest noggranna undersökning, utan den har faktiskt också blivit förstärkt därigenom. Det är i korthet en av de mest väldokumenterade och märkvärdiga saker som hänt i UFO-forskningens historia.

Källa: Fate, augusti 1978

Översättning: Marianne Aplerud

Episoderna i Lindley

— upprepade fall av närkontakter av tredje graden!

Kommentar av Allan Hendry.

I slutet av juli och början av augusti 1977 inträffade flera närkontakter av tredje graden (CE-III) i det lantliga samhället Lindley, New York. Varelsor med en längd av ungefär 120 cm och med vanliga människors kroppsbyggnad sågs vid tre av dessa observationer. Vid vart och ett av observationstillfällena fanns olika vittnen.

Internationella UFO Reporter (IUR) fick kännedom om denna serie av UFO-händelser från Centret för UFO-forskning inom några timmar efter händelsen. I ansvariga redaktörens frånvaro den veckan och på grund av påståenden om fysiska spår, fick jag de första rapporterna per telefon från Ted Phillips, expert på närkontakter av andra graden (CE II). Därefter ordnade jag ett sammanträffande med alla inblandade parter:

Några timmar innan jag skulle gå ombord på ett plan, fick jag emellertid veta, att de vuxna vittnena helt plötsligt blivit 'oanträffbara på obestämd tid'. Rädda för undersökning? 'Män i svart'? Det var inget som var avsiktligt. Deras plötsliga försvinnande från orten hade högst personliga skäl. Uppgifterna kontrollerades av IUR. Fastän det verkade onormalt, hade det i alla fall inget med observationerna att göra.

Det är dock en nackdel, att en fullständig undersökning av så utmanande fall måste uppskjutas, tills vittnena återkommer. Dessa personer har indirekt uttryckt sina intressen för en fortsatt undersökning av fallet i framtiden. Numera har vittnena begärt att få vara anonyma, och det vill vi respektera. IUR är

tacksamma mot Ted Phillips och Douglas Dains för deras bistånd, ett speciellt tack går till Roy Turner för hans generösa hjälp i fallet. De uppgifter som presenteras här, bör betraktas som noggrannare än de som förekommit i tidigare nyhetsnotiser i IUR.

Episod 1

Första fallet ägde rum i Lindley, New York den 23 juli 1977 klockan 0100. Observationen gjordes av 26-åriga Monica och hennes brorsdotter Janine, 13 år. Fallet var en närkontakt av tredje graden (CE III). Observationen varade 3 timmar.

Första fallet ägde rum i Lindley, New York den 23 juli 1977 kl 0100. Observationen gjordes av 26-åriga Monica och hennes brorsdotter Janine, 13 år. Fallet var en närkontakt av tredje graden (CE III). Observationstiden var tre timmar.

Monica och Janine kom hem efter en stock cartävling kl 0145. Monicas tax Cubby började skälla. Eftersom hon hade bekymmer med ungdomar, som sprang omkring och snattade i området, släppte hon ut sin tyska Shepard, som kom tillbaka utan att reagera på någonting.

När båda flickorna kom in i sovrummet på övervåningen tittade de ut genom ett öppet sovrumsfönster. Båda fick då se 11 - 12 vita 'stjärnor' i en formation som liknade Karlavagnen, förutom den riktiga Karlavagnen. Dessa föreföll befinna sig lågt och nära, var omgivna av en gloria och rörde sig fritt i alla riktningar.

Ett starkt ljus såg ut att dyka upp (inte landa) på

en kulle knappt 300 m bort. Två av ljusen på himlen föreföll att kretsas över ljuset på kullen och höja sig med ett susande ljud, när en bil eller ett tåg närma-
de sig.

Monument lyfte sig!

Borta vid en bäck hörde Janine och Monica ljud som lät som rullande stenar och såg två små figurer framför ett träd bredvid bäcken. Det såg ut som om de svävade omkring, uppåt och neråt. Sedan observerade flickorna flera varelser på olika ställen - på den andra sidan av bäcken och på grannens gård. Dessa varelser var utrustade med ficklampor. I det ögonblicket tänkte Monica ringa till sin svägerska, Janines mamma, men Janine ansåg att hon inte skulle ringa eftersom det var sent och att 'varelserna kommer ändå att ge sig iväg'.

Därefter uppmärksammade Janine en rektangulär röd ljuskälla, som kom fram så nära som till bäcken och sedan drog sig tillbaka. Just då fick Janine svår huvudvärk, sedan även Monica. En av figurerna på kullen sågs rikta ett ljus mot en enslig minnessten därborta; den gick därifrån, men återvände till stenen och lyste på den igen. Till flickornas förvåning fick de se monumentet lyfta från marken och röra sig bakåt och framåt.

En varelse, som var längre än de övriga, sågs därefter stå i närheten av ljuset på kullen; han ropade 'oooh, oooh', och de övriga ute på gårdet återvände till honom. Fem minuter senare var alla tillbaka på gårdet.

Plötsligt sågs en av 'männen' under sovrumsfönstret på övervåningen. När han märkte, att flickorna hade upptäckt honom släppte han sig ner på marken och försvann. När han lutade sig framåt upplöstes hans ansikte av skenet från hans grön-lysande gördel; Janine tyckte att hans ansikte hade helt 'mänskliga' drag, medan Monica inte såg några detaljer alls.

Varelsen förde inget oväsen varken när den gick eller låg ner. Den gick därefter till köksdörren och vickade på handtaget. Janine tyckte, att hon hörde flera 'män' bakom huset. Då, slutligen, ringde flickorna till Janines mamma, som angav tiden för samtalet till kl 0345 på morgonen. Janines mamma ringde sedan till statspolisen och sheriffen.

Fotspår på platsen

Varje gång bilar närmade sig på den närbelägna vägen, tycktes figurerna hastigt dyka ner, tills bilar-
na hade passerat. Vad som kanske var tvärt emot vad man väntat sig, var att alla var försvunna just innan två poliser från statspolisen anlände. Janines mamma, pappa och bror anlände strax efteråt, omkring kl 0430.

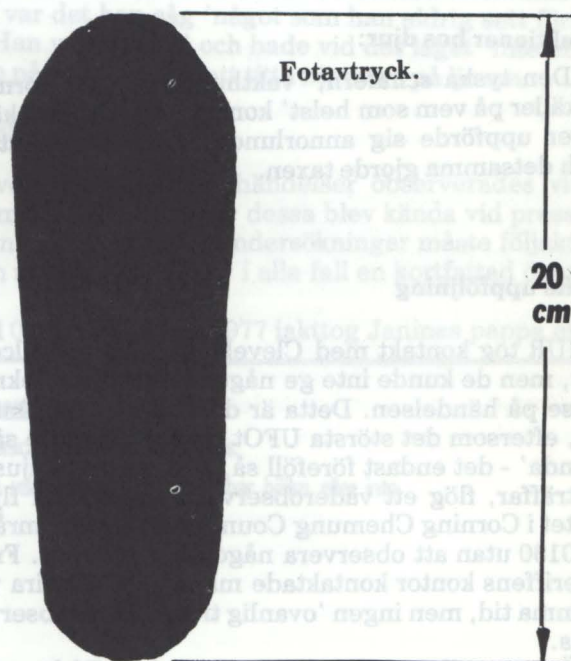
'Rymdskeppet' hade redan stigit och liknade ännu

en gång en stjärna.

Efter det att de två statspoliserna hade åkt kom tre män från sheriffs kontor; en av dem var fotograf. De blev gripna av flickornas upprörda tillstånd.

Männen sökte grundligt igenom hela området, men kunde inte hitta något i likhet med fysiska bevis. Minnesstenen visade inga tecken på att ha varit lyft från marken. När sheriffs representanter hade åkt, sökte de två familjerna igenom marken i området och fann då fotspår, som visas på skissen. Det bör dock tilläggas, att en annan grupp från sheriffs kontoret, som kallades till platsen igen för att titta på spåren, inte var övertygade om deras värde som bevis.

Fysiska spår:

Fotavtrycken var 20 cm långa, fem millimeter djupa och företedde inga mönster eller hål. De tre avtrycken observerades på en rak linje med ca 60 cm mellanrum.

Fotavtrycken i det pulverliknande dammet på vägkanten sågs endast av vittnena.

De fanns tre fotavtryck på en rak linje och med 60 cm mellan varje. I den sandiga marken bortom vägen, fanns det inga spår tvärtemot vad man kanske borde ha förväntat sig. De tre avtrycken var 5 millimeter djupa och företedde inga mönster eller hål. Monica berättade, att fotavtrycken även hade hittats i hennes matsal, fastän ingen hade gått in där.

Andra spår: splittrade stenar, uppgrävd jord på egendomen och gula fläckar, var sådana spår som vittnena påstod sig ha sett. Ingen av dessa effekter var påtaglig för den grupp som kom för att titta på dem. Inte heller var spåren speciellt olika dem som en traktor och kor, som fanns där, hade lämnat.

Fysiologiska effekter:

Svidande ögon och huvudvärk - båda vittnena berättade, att dessa symptom varade i två dagar.

Torrhet i halsen, ringningar i öronen och slöhet - båda flickorna berättade, att de hade drabbats av alla tre åkommorna.

Ändrad tidsuppfattning - båda tyckte, att deras observationer bara hade varat i en timme - inte tre timmar.

Reaktioner hos djur:

Den tyska schäfern, 'vakthunden', som normalt 'skäller på vem som helst' kom av sig med att skälla eller uppförde sig annorlunda under hela natten, och detsamma gjorde taxen.

IURs uppföljning

IUR tog kontakt med Cleveland's flygkontrollcenter, men de kunde inte ge någon ytterligare bekräftelse på händelsen. Detta är dock inte så förvånande, eftersom det största UFO:t i och för sig inte sågs 'landa' - det endast föreföll så. Vad de andra ljusen beträffar, flög ett väderobservationsplan från flygfältet i Corning Chemung County nära detta område kl 0130 utan att observera någonting ovanligt. Från sheriffens kontor kontaktade man FAA i Elmira vid samma tid, men ingen 'ovanlig trafik' hade observerats.

Ägarna till granngården utfrågades. Både mannen och hans hustru hade själva varit upp kl 0300, men hade inte uppmärksammat något särskilt ifråga om ljus eller ljud.

Under Ted Phillips överinseende avlägsnades några fragment från minnesstenen. Dessa tog han med sig för undersökning och eventuella analyser.

Douglas Dains och Dr Gary Truce intervjuade själva Janine och uppsökte de ställen där händelserna hade ägt rum. Dr Truce hypnotiserade Janine, men några nya uppgifter kom dock inte fram. Under hypnosen förutsade hon, att hon skulle få se dem igen, 'kanske hela året'.

Enligt Binghamtons väderlekstjänst var vädret kl 0100 klart och med 40 km sikt. Temperaturen var 14 grader Celcius, vinden var västlig och två meter i sekunden.

Episod 2: Närbkontakt med humanoid.

Andra fallet ägde rum den 25 - 26 juli 1977, även det i Lindley, New York. Händelsen bevittnades av Donald och hans fru. Fallet var en närbkontakt av tredje graden och pågick i sex timmar.

Inte heller dessa vittnen fick IUR telefonkontakt med. De enda upplysningar vi har om det här fallet är dem vi fått från Ted Phillips, som hade ett kort samtal med vittnena. Även dessa var i färd med att lämna samhället av skäl som inte alls hade med UFO-observationen att göra. Ett sammanträffande kunde därför inte förverkligas. Ett framtida möte är fortfarande aktuellt, om och när vittnena återvänder.

Vittnena till denna andra observation bodde tio km från platsen för den första händelsen. Det tas faktiskt för givet, att de kände till detaljer rörande det första fallet, eftersom de tog kontakt med de första vittnena för att få råd om vem de skulle ringa till.

Donald hörde oväsen framför dörren, och när han undersökte vad det var, såg han två meter framför sig en humanoid 120 cm lång och klädd i en dräkt, som var ljus upptill och mörk nedtill. Vittnet fick tag på en ficklampa och en pistol, steg ut på verandan och riktade ljuset mot varelsen. Ljuset från hans ficklampa belyste även ett föremål, som befann sig ovanför ett träd i närheten.

Plötsligt träffades Donald av en ljusstråle från föremålet, som slog honom bakåt. Han stannade inomhus efteråt! Han och hans fru berättade, att de hade känt kramper; Donald berättade, att hans huvud hade känts som om det höll på att explodera, kroppen kändes avdomnad och han hade ringningar i öronen. Han påstod, att han såg sex eller sju UFO:n den natten, och ett antal liknande humanoider gick omkring på deras egendom och kunde höras uppe på taket. Humnoiderna frambringade ett pladdrande ljud. Alla var borta kl 0500.

Fysiska spår.

Fotavtryck - Dessa fanns på gräsmark och förblev bara kortvarigt synliga.

Åverkan på taket - En ventilationshuv av plåt hade delvis blivit avlägsnad.

IURs uppföljning

Ted Phillips, som är specialist på fysiska spår, gav vittnena anvisningar om hur de försiktigt skulle kunna ta bort och hantera ventilationshuv. En FBI-expert på fingeravtryck ställde upp för att undersöka ventilationshuv, när den anlände med posten. Olyckligtvis skickades aldrig huv, innan vittnena nödgades åka bort.

Inga radarobservationer rapporterades vid denna

Resa in i det okända

UFO:s — det slutliga beviset...

Av John Pinkney

händelse.

Vädret kl 0100: Spridda moln på 4000 m höjd, sikt 24 km. Vinden var sydlig och 3,6 meter i sekunden.

Episod 3: Sex 'mänskliga' varelser!

Tredje fallet inträffade den 1 augusti 1977 omkring kl 0200 - 0230 på samma ställe som det första fallet. Observationerna gjordes även denna gången av Monica och Janine samt dessutom Monicas far, Clifford, 53 år. Observationstiden var två timmar. Närbkontakt av tredje graden (CE III)? - inga UFO:n observerades.

Douglas Dains, som undersökte fallet, hade ett samtal med Janine och Clifford. Janine berättade, att de även den här gången hade kommit hem till Monica efter att ha bevistat stock-car-tävlingar. Detta var en vecka efter deras första observation. Janine och Monica iakttog åter sex eller sju 'humanoider' med grönlysande gördlar (två hade gråaktigt lysande gördlar).

Janine såg två 'mänskliga varelser', som lyste silvervitt istället för grönt. Flickorna iakttog dessa i en timme, innan de väckte Monicas pappa. När de lyste med en ficklampa på en av figurerna genom fönstret försvann den. Fönstret var öppet, men hade i stället ett nät. När ljuskäglan släcktes, kom varelsen tillbaka - på samma ställe! Omsider blev sikten dålig på grund av dimma, och de gick därför till sängs.

Klockan var då 0430. Medan de låg vakna, tyckte de sig höra en kvinna som skrek tre gånger och en dörr som slogs igen. Återigen fick de huvudvärk och ringningar i öronen.

Monicas pappa såg emellertid inte några 'mänskliga varelser', han kunde endast se blå-gröna ljus. Ljusen var mycket starkare än eldflugor men han fick inte klart för sig varifrån de kom, när han tittade på dem genom samma fönster som flickorna. Han erkände att han hörde ljud, som om någon mejslade i hårt berg och ett gällt 'kvittrande' ljud, som flickorna trodde var läten som användes för kommunikation.

Clifford märkte inte samma huvudvärk eller andra symptom som de kvinnliga vittnena; inte heller hörde han de ovanliga skriken, eftersom han genast somnade. Han medgav, att han faktiskt inte trodde på den historia som Monica och Janine berättade; ändå var det han såg 'något som han aldrig sett förut'. Han var 'skakis' och hade vid det laget 'inte en tanke på att gå ut' för att titta närmare på ljusen.

Förföljdes av ljusklot

Även andra mindre händelser observerades vid samma tid. De flesta av dessa blev kända vid pressläggningen, och flera undersökningar måste följaktligen utföras. Här följer i alla fall en kortfattad översikt:

Kl 0100 den 28 juli 1977 iakttog Janines pappa ett

BESKRIVNING AV HUMANOID:

Baserad på Monicas och Janines rapporter

Ryggen vänd mot vittnena mest hela tiden

Grönt sken på dräkten
från den grönlysande gördeln

Ficklampa

Huvud

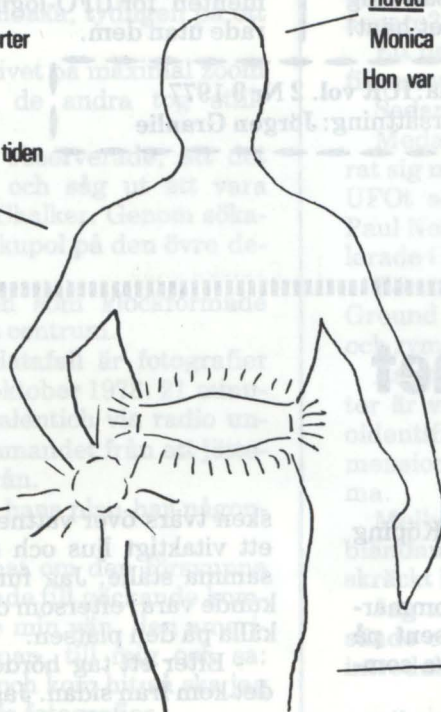
Monica såg inga detaljer alls.

Hon var osäker på om han bar hjälm eller inte.

Janine tyckte att hon vid ett tillfälle
kunde se mänskliga drag.

Några fingrar var inte urskiljbara

Hoppande, svävande rörelse

orangelysande föremål i cirka en minut. Det hade formen av en diskus med en kupol och den skenbara storleken var mindre än månen. UFOt kom lågt framsmygande från syd, stannade till över en grannes egendom och försvann helt plötsligt. Vittnena stannade uppe till kl 0500.

Barbara, en 16-årig flicka som bodde granne med de föregående vittnena, var ute kl 0100 den 14 augusti, när hon fick se något som liknade ljusen från ett annalkande tåg. Det 'följde med' henne 1,5 km tills hon kom hem. Hon tänkte gå in och berätta för sin mamma, men var alltför fascinerad för att göra det. Hon iakttog ljusen under tre timmar.

Dagen efter fick hon ont i halsen och huvudvärk samt ögonen började rinna och svida. Eftersom flickans familj stod i begrepp att åka bort, kunde hon inte nås för en direkt intervju, utan uppgifterna om händelsen lämnades i andra hand av hennes mamma.

Den 17 augusti 1977 kl 1030 hade Janine en mycket ovanlig (!) upplevelse. Hon befann sig inomhus, när hon fick syn på ett vitt ljus som närmade sig från väst på en höjdvinkel av 40 grader och sedan sänkte sig. Från ljuset sköts det ut två gröna klot med en diameter på åtta till tio centimeter.

Kloten kom mot henne och stannade på ett avstånd av en till en och en halv meter. Hon viftade med armarna mot kloten och sprang sedan in igen. Janine kom inte i beröring med kloten, och hon påverkades inte heller fysiskt av händelsen. Underligt nog stängde hon inte innerdörren, när hon sprang in utan endast nätdörren. Sedan gick hon och satte sig i en stol och började läsa en bok, som om inget hänt!

Många frågor obesvarade.

Det erfordras fortfarande en hel del undersökningar av dessa UFO-fall, men det mesta får anstå till dess att vittnena åter blir anträffbara. Den allmänna bristen på upplysningar är beklaglig. Som det är, finns det uppenbart saker som genom alla dessa episoder är påtagliga - både i hållbarhet och motsägelser - för att underbygga en debatt bland försvarare av den utomjordiska, den paranormala, missuppfattnings- eller psykologiteorierna.

Var de första stjärnliknande UFO:na äkta eller var det bara stjärnor, vars ljus hade förvrängts genom atmosfären? Vilken bindning finns det i relationerna mellan Janine och hennes moster? Janines föräldrar har intresserat sig mycket för fallet ..., vilket inflytande har de utövat på denna blyga, tystlåtna flicka?

Douglas Dains, som gjorde fältundersökningarna, sade att avståndet från Monicas fönster och bort till bäcken, var som längden på en fotbollsplan! Koppla samman detta faktum med det höga gräset, som växte vid bäcken, och möjligheterna att kunna urskilja små figurer på det avståndet, förefaller begränsade.

Monicas far såg endast grönaktiga ljus, men vad liknade de humanoider, som Donald och hans fru såg på nära håll? Var de lika de varelser som Janine och Monica observerade? Alla dessa frågor kunde bli bearbetade, om IUR fortfarande kunde få kontakt med de vuxna vittnena som är inblandade. Vi kommer att avsluta med en uppföljning i ett kommande nummer. Människor är fortfarande huvud-'instrumenten' för UFO-login ... och vi är fortfarande förloerade utan dem.

Källa: IUR vol. 2 Nr 9 1977.

Översättning: Jörgen Granlie

Varelsen i ljusskenet

Thorvald Berthelsen

Efter mitt föredrag i en kvinnoörening i Köping berättade en dam följande för mig:

- Det här hände oss i somras ute vid vår sommarstuga på Jägaråsen vid Mälaren. Jag satt sent på kvällen ute på verandan och njöt av den ljuva sommarnatten.

- Plötsligt uppmärksammade jag ett kraftigt ljus-

sken tvärs över vattnet på andra stranden. Det var ett vitaktigt ljus och det befann sig hela tiden på samma ställe. Jag funderade en stund på vad det kunde vara, eftersom det annars en finns någon ljuskälla på den platsen.

- Efter ett tag hörde jag ett surrande ljud - men det kom från sidan. Jag tittade åt det håll ljudet kom

Forts. på sid. 21

Resa in i det okända UFO:s — det slutliga beviset...

Av John Pinkney

Ett stinkande spöke terroriserar ett hus i Sydneys förstad Paddington ... ett amerikanskt studium visar att ett UFO som filmats över NSW är 'solitt och metalliskt' ... en ingenjör drömmer om det vinnande numret i ett 100000-dollar-lotteri.

Detta är bara ett fåtal av de märkliga historier som ingår i 'Resa in i det okända', en kuslig, spännande serie av John Pinkney, som handlar om övernaturliga ting.

De använder sig av invecklade datorer, med vilka de bevisar att många av de kusliga bilder som fångats på film under de senaste 30 åren inte är hägringar utan av fast metall.

Den här veckan håller experter i Sydney på med en noggrann granskning av en dataanalyserad film, vilken kanske kommer att bli en vetenskaplig bomb.

Filmerna visar tre elliptiskt formade föremål, som rör sig över Ben Boyd Nationalpark, nära Eden, på den södra kusten av New South Wales.

Den amerikanska datarapporten hävdar kategoriskt, att Ben Boyd's UFOs är av metall.

Industrikemisten Bill Chalker, som ansvarar för forskningsgruppen 'UFO Research' (NSW) säger: - Föremålen vid Ben Boyd sågs omkring kl 1600 den 23 oktober 1976 av tre unga män, som höll på att göra i ordning sina kameror för en solförmörkelse.

En av männen ropade till de andra, att en grupp främmande föremål svävade över vattnet. Alla började betrakta de elliptiskt formade föremålen, vilka rörde sig mot dem och tillbaka, tydligen på ett kontrollerat sätt.

En av männen ställde objektivet på maximal zoom och filmade UFO:n, medan de andra tog stillbilder.

Mannen med filmkameran observerade, att det närmaste föremålet roterade och såg ut att vara mattgrått till färgen, berättar Chalker. Genom sökaren på sin kamera såg han en kupol på den övre delen.

Vittnena beskrev föremålen som klockformade med snabbaste rotationen runt centrum.

Ett ännu mer dramatiskt datafall är fotografier tagna över Bass Strait den 21 oktober 1978. 21 minuter innan piloten Frederick Valentich via radio underrättade att han hörde brummandet från ett jättestort UFO, två kilometer därifrån.

Inga spår av Valentich eller hans plan har någonsin hittats.

Den 6 januari, medan dramat om den försvunne Valentich fortfarande inspirerade till gäckande kommentarer världen runt, ringde min vän, den amerikanske ingenjören Paul Norman, till mig och sa: - Lämna allt du håller på med och kom hit så ska jag visa dig några mycket underliga fotografier.

I en kommande bok berättar Pinkney om sina resultat och sin forskning när det gäller UFO ... en bok 'som kommer att skaka världen', försäkrar han.

Det står helt klart, att ingen som är intresserad av UFO-mysterier vill missa ett enda ord i den boken.

Vetenskapsmännen är nära ett dramatiskt genombrott i sin forskning om UFO.

Paul, som är vice ordförande i Victorias UFO Society, visade mig sex Kodak färgkort, vilka hade överlämnats till honom av rörläggaren Roy Manifold

Kl 1845 den 21 oktober hade Manifold tagit foton av solnedgången från sin semesterstuga på Cape Otway.

Eftersom han hade tittat rakt in i solen märkte han inget ovanligt på himlen förrän hans fru Brenda påpekade det.

De fyra första foton (alla tagna med ungefär 20 sekunders intervaller) visade en vanlig solnedgång.

Det femte fotot visade någonting som var alltför fast för att vara en våg och som rörde sig över den annars lugna sjön bakom en klippa.

Det sjätte fotot visade ett svart föremål, som exploderade i luften. Bilden var suddig, som om föremålet rört sig mycket fort och man såg en strimma av blå gnistor efter det.

Var detta ett UFO? Kunde det ha varit den farkost som förde bort Valentich mindre än en halvtimme senare?

Ett flertal undersökningar visade att emulsionen i filmen var sprickfri och bedrägeri uteslutet.

Sedan kom det avgörande testet.

Medan RAAF (vars experter inte ens hade besvärat sig med att titta på negativen) fortsatte att avvisa UFO:t som 'ett avtynande cumulusmoln' ordnade Paul Norman och jag så, att foton blev datakontrollerade i Förenta Staterna.

För två veckor sedan mottog vi resultatet från Ground Saucer Watch, en organisation för fysiker och rymdingenjörer.

Rapporten slutade: 'Baserat på våra datauppgifter är våra teknikers slutsats att bilderna visar ett oidentifierat flygande föremål av medelmåttig dimension, tydligen omgiven av en molnliknande dimma.

Melbournes TV sände förra året bilder av flera bländande, lysande UFO:n, som filmats av en förskräckt besättning över Nya Zeeland.

Jag ansåg foton värda en dataanalys, varför jag sände ett brev till Leonard Lee vid Channel O med introduktion till Amerikas NICAP (National Investi-

Forts. på sid. 19

Säregna och konkreta UFO-fynd i mellersta Finland

Var Mini-UFO ute på spaningsuppdrag?

Det viktigaste UFO-fallet som uppdagats av Finlands UFO-forskare ägde rum vid Suonenjoki i centrala Finland. UFO fotograferades i området 1972, men de mest betydelsefulla fallen inträffade 1973, 1975 och 1979.

Förra vinterns fall innehåller mer fakta och information än något annat: tolv fotografier från ett fall (vilket är rekord för Finland) och fyra spår från landningsområden. Tillsammans med intressanta metallfynd, ger detta de lokala UFO-forskarna en hel del att fundera på.

Jarmo Nykänen, 24 år och elektriker, är huvudvittnet. Finska UFO-forskare har efter omfattande undersökningar bedömt händelsen som ett UFO-fall och Jarmo Nykänen som ett pålitligt vittne. Reijo Kolehmainen, 28 år, är det andra vittnet. Han har inte sett UFO personligen, men man har hittat tre eller fyra spår av landningsytor vid hans hem. Följande rapport är baserad på intervjuer och andra dokument som samlats in av UFO-organisationen.

Väldig blå ljuskälla sänkte sig ned.

Jarmo Nykänen's första möte med UFO ägde rum sommaren 1973. Hans dagbok innehåller detaljerade upplysningar om händelsen. Följande hände den 30 juni 1973:

Jarmo vaknade vid tiotiden och tänkte åka till sin sommarstuga senare på dagen. På eftermiddagen tog han ett bastubad och gick sedan genom skogen till sin stuga, som ligger vid en sjöstrand. Strax efter att han kommit dit gjorde han upp eld utomhus, kokade kaffe och åt en bit. På kvällen lyssnade han på radio och somnade vid tvåtiden.

En kort stund senare vaknade han och hörde ett surrande ljud. Han trodde först, att han hade glömt stänga av radion, men det visade sig vara fel. Han såg då ett starkt blått sken komma in i stugan någonstans utanför ytterdörren. Jarmo gick ut ur huset och ner till bryggan. Ovanför sjön såg han ett blått ljus. Plötsligt började det närma sig, men stannade ovanför det grunda vattnet. Jarmo såg nu, hur väldigt ljuskällan var, dubbelt så stor som en roddbåt. Ljuset tycktes stråla med en ovanlig glöd från något slags gelé. Jarmo tror sig ha sett en märklig varelse i ljuset.

Hans nästa minne var, att han vaknade på sommarstugans veranda klockan sex på morgonen. Mötet med UFO:t gjorde honom ytterst trött och han gick och lade sig igen och sov fram till middagstid.

De ovanliga händelserna fortsatte i juni 1975. Med två månaders mellanrum hörde Jarmo Nykänen tre gånger egendomliga knackande ljud på nätterna. Vid dessa tillfällen såg han dock inget ovanligt.

Metallbitar och vätska i fördjupning!

Tre spår upptäcktes vid Reijo Kolehmainens hem i februari 1979. Man fann det första, en 2,5 meter bred krater 5 meter från huset, klockan 06.50 den 2 februari 1979. I dess mitt hade snön smält ända ner till marken. I kratern hittade man en märklig röd vätska, metallbitar och senare också en metallskål. Den röda vätskan luktade vinäger. Polisen kom klockan 08.00, fotograferade och tog några prover.

Sent på kvällen den 5 februari 1979 hörde familjen Kolehmainen ljud av skott. Senare avslöjade en polisman, att han sett ett underligt ljusfenomen vid

Ett "äkta" UFO i finsk skog eller....? Det här fotot, av ett påstått mini-UFO (se pilen), togs den 16 mars ifjol i finska Svonenjoki.

samma tidpunkt. På morgonen fann man en större krater i snön, 10 meter från huset, med liknande rester som från den första. Polisen kom åter för att undersöka platsen. De trodde att någon kanske hade kastat en hemmagjord bomb på Kolehmainens gårdsplan. Kolehmainen försäkrade, att ingen hade anledning att kasta bomber på dem.

På morgonen den 21 februari gjorde man det tredje fyndet. Den här gången var det tre hål på gårdsplanen. Man hittade återigen röd vätska och metallbitar, men denna gång ingen metallskål. Det fanns ingen snö på elledningarna ovanför hålen, men däremot rikligt på andra ledningar i närheten.

Familjen Kolehmainen ville undvika publicitet, men nyheten läckte ut till pressen genom bekanta och ett tiotal artiklar skrevs om händelserna.

Klockformat mini-UFO!

Den 8 mars 1979 reste Reijo Kolehmainen till Helsingfors och bad sin vän, Jarmo Nykänen, se till huset.

På kvällen den 10 mars började Jarmo ta promenader runt huset. Plötsligt såg han en ljusblxt i skogen och trodde, att någon där iakttog honom. Strax efter midnatt uppenbarade sig ett mini-UFO i närheten av huset. UFO:t var en halv meter i diameter och klockformat! Dess övre del utstrålade blått ljus och dess undre del rött ljus.

Han hade först trott, att det var ljusen från en bil, men förstod snart att han såg ett UFO. Jarmo hade en kamera med sig och tog ett par bilder av fenomenet, trots att blixten inte fungerade. Jarmo gick närmare UFO:t och lyste på det med sin ficklampa. Det lyfte till tre meters höjd, vilket fick hela det snöklädda området att lysa rött. UFO:t försvann sedan upp genom luften. Jarmo upptäckte senare att hans bilder var misslyckade.

Lyckad fotojakt på litet UFO.

Några dagar senare gjorde Jarmo Nykänen en karta över Kolehmainens hus och dess omgivning. Han upptäckte, att de tre landningsytorna tillsammans bildade en triangel. Han såg också att sommarstugan låg i förlängningen av en av triangelns sidor.

Vid middagstid den 16 mars 1979 gick han genom skogen mot stugan. Han hade med sig kikare, kamera och lite att äta. Jarmo kom fram till stugan efter 80 minuter, han åt och gick sedan omkring runt stu-

gan.

Plötsligt hörde han ett surrande ljud snett bakom sig. Han vände sig om. Där såg han ett klockformat mini-UFO, två meter ovanför marken. Det liknade det han hade sett vid Kolehmainens hus. Jarmo började ta foton av UFO:t. Det utstrålade blått ljus och rörde sig uppåt och nedåt i riktning mot honom. När han hade tagit fem foton började han gå mot det, men i samma ögonblick försvann UFO:t.

UFO-stråle bländade honom!

Jarmo fortsatte att undersöka området och efter en halvtimme var han ute på sjöisen. Då hörde han det surrande ljudet från stranden och såg samma UFO bland buskarna. Än en gång närmade han sig det medan han tog foton. Han klättrade uppför en klippa och försökte smita runt från andra sidan. På väg runt snubblade han och tog av misstag en värde-lös bild av träden.

UFO:t riktade då en röd ljusstråle mot Jarmos ansikte. Strålen var så stark att den förblindade honom en kort stund. Jarmo gömde sig bakom en gran, där han tog det tolfte och sista fotot. Efter en stund flög UFO:t lite längre från Jarmo. Plötsligt blixtrade ett ljus på dess överdel, rök vällde ut och ett cylinderformat föremål susade iväg mot himlen. Kvar på marken fanns delar av metall och en röd vätska. Jarmo kände sig nu alldeles utpumpad och sömnig. Han kastade en hastig blick på den röda fläcken och åkte därefter hemåt.

När han kom till vägen (den här gången tog han inte genvägen genom skogen) mötte han Reijo Kolehmainen, som var på väg till bensinstationen. Reijo såg att det fanns blod mellan Jarmos ögonbryn, dels två mindre hål. Hålen försvann dock senare.

Vädret var ganska bra, solen sken bakom ett tunt molntäcke och det var ett par minusgrader. Jarmo berättade senare om sin upplevelse för Reijo.

Ytterligare information.

Polisen har inte kunnat förklara de underliga händelserna. Det är ytterst osannolikt att de två unga männen skulle ha hittat på berättelserna. De verkar vara minst lika angelägna som UFO-forskarna att få reda på mer om fenomenen.

Kameran Jarmo Nykänen använde var en Yashica Junior, laddad med Sakura färgfilm. ■

Närkontakt i New Hampshire

i mellersta Finland

Denna observation ägde rum den 24 februari 1976 vid Stratham N.H. Uppenbarligen har Exetertrakten haft många UFO-observationer och händelser inom ett område mindre än 18 km från observatörens plats. Två bra närkontakter har blivit undersökta. En från den 15 februari 1975 och en den 10 februari 1976. Två andra intressanta lokala UFO-händelser blev dokumenterade den 3 och 12 februari 1976.

Den 26 februari 1976 bestämde sig observatören, efter att ha återvunnit relativ stabilitet och självförtroende, för att rapportera händelsen till Exeters polis och gjorde det personligen på morgonen. Polisen informerade henne om att observationen tekniskt sett hade hänt i Stratham och hon hänvisades till polisen i Stratham. När ingen kunde nås där vid den tiden, gav polisen i Exeter henne telefonnumret till en deltidсанställd polis i Stratham, som är en mycket liten stad. Hon skickade in följande rapport, som kompletterades med en bandad intervju:

Den 24 februari 1976, klockan 21.28 körde Mrs. Jane Smith, 28 år, ensam i sin bil. Hon hade just lämnat barndagshemmet och körde genom det tysta centrumområdet för att nå Portsmouth Avenue och vidare mot utkanten av Exeter. Hon fortsatte i filen västerut. Mrs Smith tittade till vänster för att kolla trafiken innan hon svängde upp på motorvägen. Just då såg hon ett stort konstigt, ljusst föremål som svävade lågt, just ovanför filen österut och direkt över korsningen.

Hon stannade bilen vid sidan av filen, mittemot UFOt, för att kunna observera det och hennes första uppfattning var att det kunde vara en helikopter

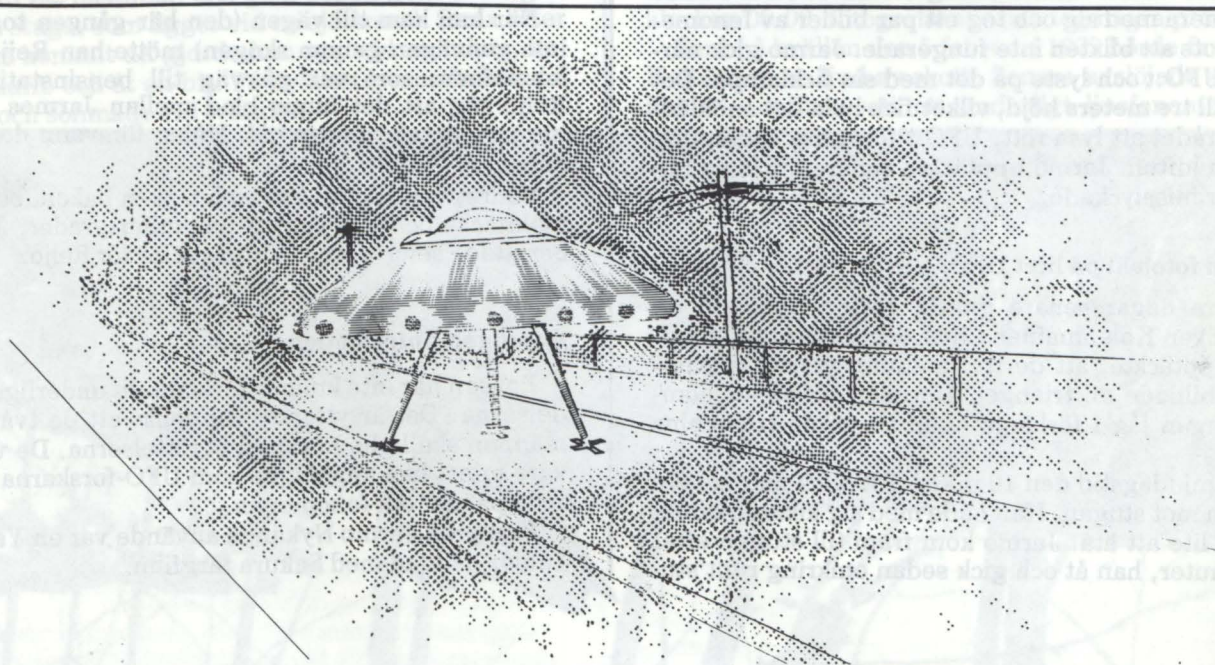
med ett kort, skidliknande landningsställ påsatt. Men när hon under två minuter granskat det stora föremålet, som var mellan 6 till 9 meter, insåg hon att hon betraktade ett UFO och det även var möjligt att 'de' betraktade henne. Under tvåminutersobservationen sågs inga andra bilar på vägen. Motorn gick, bilfönstren var stängda och bilradion var på.

Inga ljud hördes och hon var inte medveten om några EM-effekter. Under tvåminutersupplevelsen ändrades Mrs. Smiths reaktion från normal till överraskande nyfikenhet, en växande fasa och till slut en flykt i panik

Hon körde snabbt från platsen. Mrs. Smith sa att hon inte tittade bakåt förrän hon åkt ca 3 km och hemkommen väckte hon sin man. Vid den tidpunkten, klockan var inte fullt 22.00, berättar Mrs. Smith att hon grät och skakade. Hennes make bekräftade detta och trodde i början att en hemsk olycka hade hänt, eftersom han aldrig sett sin hustru uppföra sig på det sättet förut. När han hade fått henne lugn berättade hon om vad som hänt. Eftersom Mrs. Smith var uppriven och maken sömnig beslöt man sig för att gå till sängs. Under nattens gång vaknade hon gång på gång och kände djup rädsla. Inte heller var det bättre dagen efter.

Stor som en villa

Andra dagen gick hon i alla fall till polisstationen tidigt på morgonen, för att rapportera att hon observerat en rund, tefatsformad diskus, som svävade ut-

Landningsbenen var vertikalt utstående från ytterkanterna på objektets sida. Varje ben var ca 1,3 meter långa.

an rörelser över vägen med landningsbenen ca 3,5 meter över asfalten.

Hon beskrev UFOt i storlek som ett litet 4-rums-hus. Ytan på farkosten var jämn och slät, dock ej skinande. Hon kunde ej fastställa färgen på UFOt på grund av ett gult ljus som lyste från det, ner mot marken. Det var liksom skärmar på dessa små gula lysen som täckte ljuset helt, utom direkt ner mot marken och hon kunde inte direkt se ljuskällan under de små skärmarna. En silverfärgad metallist fanns runt farkostens övre del. Undersidan verkade flat eller i alla fall nästan plan med en 'svart' markering på objektets ytterkant, närmast Mrs. Smith.

Markeringen, som dels skymdes av mörkret dels av ljusreflexer, verkade likna ett svart kors. Detta var ca två cm brett och var målat på en något ljusare yta.

Vertikala landningsben

De fyra landningsbenen var vertikalt utstående från ytterkanterna på objektets undersida. Varje ben var ca 1,3 meter långa och verkade gå rakt in i dess undersida, utan att vara förstärkt med någonting. Längst ut på landningsbenen satt fötter med formen av ett kors, ca 30 centimeter långa och 7 centimeter vid ytan, som den vilade på. Ytan på landningsbenen hade samma karaktär som flygkroppen, dvs jämn och mörk. En kupol satt högst upp på UFOt.

Kupolens sektioner verkade vara genomskinliga men inget kunde ses innanför kupolväggen, trots att vittnet noga tittade efter skuggor och eventuella rörelser. Ytan på dessa sektioner verkade vara täckt av många små knölar.

Mrs. Smith trodde att sektionerna var i något glasmaterial. På kupolens vänstra sida fanns en cirkelformad rödlysande lampa med en diameter på ca 50 centimeter. Den stora röda lampan och kupolen lyste med ett sken som om ljuskällan kom inifrån farkosten.

Kupolens svaga sken verkade ha samma färg på ljuset som de sidolampor som omgav farkostens ytterkanter. Sidolamporna hade också svagt sken. Ljuset från UFOt verkade inte lysa direkt ner på marken

eller omkringliggande träd, ej heller kunde hon se skuggor till följd av ljusskenet. Under den 2 minuter långa observationen var UFOt stilla utan några rörelser alls.

Det finns inga indikationer på att Mrs. Smith ej talar sanning eller att hon inte har normal uppfattningsförmåga. Hennes hälsa är god och hon kände ingen trötthet. Inga mediciner eller dylikt hade tagits och hon har inget förflutet vad gäller mentala sjukdomar.

Man kan lugnt påstå att hennes upplevelse ej orsakades av någon mental avvikelse. Det finns inga psykologiska bevis för att normala, vuxna, opåverkade människor inte har upplevelser av denna karaktär. Vi måste dra den slutsatsen att hon verkligen såg 'något' ungefär som hon beskriver det.

Då UFOt sågs ca 4 meter ovanför den östgående delen av vägen och från en position på nära håll, kan en bra uppskattning göras av objektets storlek. Var och en av filerna (två stycken) har en bredd av 3,4 meter med en 3 meter bred trottoar med räcke. Mrs. Smith säger att den sida av UFOt som var närmast henne, var exakt ovanför mittmarkeringen av vägen med landningsfötterna. Med detta i åtanke så borde sidan av UFOt längst från henne vara över vägräcket, således en diameter på 6,4 meter.

Hon uppskattar att toppen på UFOts kupol var i höjd med en telefonstolpe och att landningsfötterna befann sig så lågt, att en långtradare kunde ha kört på dem. Försättningsvis uppskattar hon, att benen på farkosten hade en längd på ca 1,25 meter.

Observationer i Exeterområdet och på andra platser där landningsutrustning rapporterats har varit sällsynta. Därför är det intressant att landningsställ rapporterades i ett annat fall den 10:e februari 1976. Denna observation gjordes endast ca 4 km från platsen för Mrs. Smiths observation. Vad kan en landningsutrustning användas till annat än att landa med? Och varför ha detta utfällt om man ej ska landa? Vilken annan funktion kan vi tänka oss för de gula lampor som omgav UFOt än att lysa upp marken där landningen skall ske.

Källa: UFO Journal Nr 115, Juni 1977

Översättning: Maria Persson

RESA I DET OKÄNDA... Forts. från sid. 15

gative Committee on Aerial Phenomena).

Efter två månaders analys förklarades filmen som äkta.

Den amerikanske optiske fysikern Dr Bruce MacCabee, som är medlem i National Science Register, besökte mig med den första bunten bilder.

En databild (som varit osynlig för TV-sökarögat), visade en perfekt formad, glänsande triangel.

En annan bild visade ett tefat med en kupol. En tredje bild visade ett föremål, som rörde sig med en

sådan otrolig hastighet att det på en enstaka film nästan beskrev en perfekt 8:a. Vid en presskonferens i Washington följande vecka förenade sig professor J Allen Hynek, tidigare astronomisk rådgivare vid U S Air Force med MacCabee och 15 andra framstående fysiker och laserteknologer i ett utlåtande: - Föremålen på filmen är verkligen UFOs - och det är omöjligt att förklara dem med en för människor förståelig terminologi.

Källa: The News, den 8 januari 1980

Översättning: Marianne Aplerud

Ny forskning om alternativ energi

För att förstå energins rätta natur är det viktigt att veta, hur de olika formerna av energi härstammar från atompartiklar direkt genom kemisk förvandling eller genom inbördes växelverkan mellan partiklarna, som frigör energi. Endast ett fåtal av de många möjligheter som finns för att producera energi har använts praktiskt i vårt samhälle. Exempel är kol, olja, vatten, luft och solenergi.

Energi frigges från atompartiklar när de utsätts för tillstånd, vilka tvingar dem att ändra sina aktuella positioner. När elektronerna ändrar sina banor runt kärnan utsänder de en bestämd mängd av elektromagnetiska vågor (en energimängd), som motsvarar förändringen av avståndet från kärnan. Fria elektroner kan utsända elektromagnetiska vågor, när de tvingas röra sig i icke-linjeformade banor med skiftande hastigheter.

Somliga forskare har specialiserat sig på forskningen om energiproduktion medelst tyngdkraft och magnetism. De positiva atompartiklarna är några tusen gånger tyngre än de negativa atompartiklarna medan den elektriska laddningen hos de positiva partiklarna är nästan lika den elektriska laddningen hos de negativa partiklarna. Detta faktum är en av huvudprinciperna i den teori som utvecklats av den franske vetenskapsmannen Dr Marcel Pagés, som var fransk representant i CERG (Centre Européen pour la Recherche sur la Gravitation). I hans uppfinning av mottynghkraftens drivkraft används också kraften av elektrostatiska kraftfält hos elektroner.

Speciellt i USA har flera vetenskapsmän poängterat, att om vi kunde finna något sätt att dela magnetism i monomagnetism (magnetism med endast en pol) skulle vi vara i stånd att producera nästan oändliga mängder av energi. Sökandet efter partiklar med endast en magnetisk pol har flera gånger rapporterats vara framgångsrik. Ett fåtal uppfinnare har konstruerat magnetiska installationsmotorer, i vilka magneterna är placerade i sådana positioner att endast en magnetisk pol påverkar mottagliga material i motorerna, medan den andra magnetiska polen är skyddad av magnetiska isolatorer. Ehuru principen ser ut att vara i konflikt med lagen om konservering av energi är de magnetiska installationsmotorerna i stånd att fungera. När vi har utvecklat bättre isolatorer och starkare och mer hållbara magneter, borde principen bli nyttig för energiproduktion och framdrivning. Vi behöver emellertid bättre teorier och hypoteser för att officiellt försvara användandet av den magnetiska installationsmotorn.

Den tyske representanten för CERG, Dr Burkhard Heim, har bidragit med några intressanta teorier när det gäller gravitationsforskningen, vilken förklarar likheten i naturen hos gravitation och magnetism och deras släktskap med planeternas och stjärnornas rörelseenergi och med atompartiklarna. Rotationen hos atompartiklarna är nära knuten till styrkan i sina magnetfält och planeternas och stjärnornas rotation besläktade med sina magnetfält. Engelska vetenskapsmän har följt upp arbeten av Dr Burkhard Heim och presenterar intressanta teorier om möjligheten av magnetisk drivkraft genom motgravitation

De många olika teorierna om fri universell energi som framförts av vetenskapsmän och uppfinnare kan förstås om man tar hänsyn till idén att energi, som orsakar att alla atompartiklar roterar snabbt och får planeter och stjärnor att rotera måste komma någonstans ifrån, om inte alla dessa rörelser skall upphöra till slut. Uppfattningen av ett universellt kraftfält, som förser partiklarna med energi till processen inom partiklarna gör idén uppenbar, att genom duplicering av dessa processer människor blir i stånd att tappa oändliga mängder av energi. Samtidigt kan en sådan process skapa ett starkt artificiellt gravitationsfält. Vi vet redan, att den inre strukturen av partiklarna består av tunna fibrer av mycket sammanhängande substans, som antas vara i rörelse och dimensionell genklang.

Överföring kan också skapas genom avskiljande av de positiva och negativa elektriska laddningarna hos atompartiklarna och stora mängder av energi kan produceras genom stabilisering av dessa tillstånd. Avskiljandet av positiva och negativa laddningar kan äga rum både i joniska luftmassor och i fast materia med mycket speciella kemiska sammansättningar, vilket gör dem överförande. I forskningen om dessa kemiska sammansättningar har kapaciteten hos den verksamma ledningen av sådana biokemiska molekyler studerats såväl som de speciella sammansättningar av halvledare, bemängda av olika elementära molekyler i joniserad luftmassa, för att främja och gestalta ledningens förmåga.

Inom ESRO-programmet har danska vetenskapsmän en forskningsavdelning för biokemisk överföring i satelliter som sänts upp från franska Guyana. Vi har redan upptäckt att en del biokemiska molekyler bara överför i en riktning. Det påminner om den princip som används i magnetiska ledningsmotorer. Så ger oss naturen beviset för att förstå hur den här nya principen fungerar. Den kan också hjälpa oss att finna den rätta sammansättningen av molekyler för överföringar i luft (plasma) och fasta överföringar. Formen och dimensionen av överförande biokemiska molekyler i cellkärnan kommer att bli idealiska konstruktionen av överförande plasmaströmmar, som proucerar oändliga mängder av energi.

För närvarande är det viktigt, att vi finner någon ny källa av energi för att ersätta den energi vi tidigare kunde få från jordens olja. Under de sista decennierna har uppfinnare presenterat många olika förslag för alternativ energiproduktion eller för nya framdrivningsanordningar. Många av dessa upp-

finningar och teorier har varit så otidsliga att de aldrig har blivit presenterade i vetenskapliga tidskrifter. Ett fåtal teorier har presenterats i olika UFO-tidskrifter, men endast få har rönt uppmärksamhet av den professionella forskningen. Vårt behov av mer energianskaffning är så viktigt, att vi måste ta alla nya idéer på allvar och vara säkra på att alla teorier blir undersökta fullständigt och att

experiment blir utförda för att finna möjligheter att omsätta teorierna i praktisk användning för energiproduktion. Om bara några av de många teorierna kan lösa energikrisen, är det mödan värt att undersöka dem alla.

Källa: **Hans Lauritzen**

Översättning: **Marianne Aplerud**

Forts. från sid. 14 Varelser i ljusskenet...

ifrån och blev ganska rädd, när jag upptäckte ett mycket kraftigt vitt ljussken bara några hundra meter från stugan. Inte heller där borde det finnas någon ljuskälla.

- Jag hade läst någon notis då och då om flygande tefat och tanken att det kunde vara ett sådant dök upp inom mig. I alla fall ropade jag ut min man för att inte vara ensam.

- Vi diskuterade fram och tillbaka vad vi skulle ta oss till. Slutligen bestämde vi oss för att försiktigt gå närmare ljusfenomenet och se vad det kunde vara.

- Vi närmade oss den sankmark det kom ifrån och skymtade då en varelse, som rörde sig hit och dit i ljuset. Ljuset kom från flera ljuskällor som befann sig ett par meter över marknivån och det surrande ljudet hördes hela tiden.

- Det hela var skrämmande men vi närmade oss ytterligare ett stycke. Varelserna hade någonting med skaff i ena handen och marken var absolut vitlysende. Från bröstet och nedåt hade han en gummiliknande dräkt. I övrigt var han av normallängd och såg ut som en vanlig människa.

Antiklimax

- Just då upptäckte han oss! Vi stod som förstenede men till slut hörde jag genom det surrande ljudet att han tilltalade oss.

- Det var en vanlig människa iförd vadarbyxor och han förklarade vad han höll på med. Han var forskare från Uppsala och höll på att fånga insekter. På marken hade han lagt ut några lakan och i kärrens alar hade han monterat upp kraftiga halogenstrålkastare. Det surrande ljudet kom från en bensindriven generator, som levererade elströmmen till strålkastarna.

- Jag kände en obeskrivlig lättnad men pekade

mot ljuskällan på andra sidan vattnet. 'Det är min kollega', svarade mannen 'han sysslar med samma sak därborta'.

Kunde blivit ett UFO-fall

Om nu paret inte hade vågat sig fram mot ljuskällan och aldrig fått klarhet i vad de båda ljusfenomenen härrörde ifrån kunde det blivit ett UFO-fall. Om vi också antar att de rapporterat till oss först efter flera veckor eller senare skulle sannolikt även rapportcentralen ansett iakttagelsen som UFO-fenomen. Om rapporten kommit in relativt snabbt skulle vi troligen kunnat avskrivna den genom upptäckter av t.ex. bilspår, fotavtryck efter vadarstövlar, kvarglömda prylar etc., på platsen.

Utöver de vanligaste misstolkningsfenomenen figurerar mer eller mindre långsökta idéer om vad som kan ha orsakat de UFO-fenomen som rapporteras in. För det mesta visar de sig senare vara riktiga, och resp. fenomen kan avskrivas som uppkärlat. Lång erfarenhet och god intuition är de viktigaste kvalifikationerna bland UFO-Sveriges fältforskare.

Som exempel kan jag ta en rapport från samma område av Mälaren:

En sen augustikväll satt observatören nere vid sjöstranden. Plötsligt uppmärksammade han ett gulvitt klot, som relativt sakta färdades fram på låg höjd över vattnet. Det var helt ljudlöst. Rapporten var ganska livfull och färgad av vederbörandes förundran - men också detaljrik.

Efter några minuters funderande insåg jag, att det måste vara topplanternan på en passerande segelbåt - men varför iaktogs inte sidolanternan? Var den ur funktion?

Det första antagandet visade sig senare vara riktigt. Det var alltså en segelbåt men observatören befann sig på en sådan plats, att strandvassen skymde och han kunde inte se sidolanternan.

Märkliga UFO-händelser i Sovjet

— observatörer förlamades!

På senare tid har intresset för UFO-forskning ökat ganska avsevärt i Sovjetunionen. Trots detta har massmedia undanhållits nästan allt som framkommit i ämnet. Man har heller inte publicerat det kompendium som skrivits av doc Felix Sigel om UFO-problematiken. Man vill helt enkelt inte visa, att man ägnar denna typ av forskning något större intresse. Däremot kan man i tidskriften Komsomolskaja Pravda läsa om UFO-utställningar eller rubriker som 'Varför uppförstorar man myten om flygande tefat i väst', eller vad sägs om följande artikel: 'UFO en kvasivetenskap som försöker bli en erkänd vetenskap'.

Ufologerna är skyldiga till dessa försök att förvräda verkligheten, menar tidningen som också tycker att ufologi är bevis för andligt mörker. Vidare anser man, att alla UFO-observationer kan förklaras på naturligt sätt men man säger i samma andetag, att UFO inte alla gånger är ofarliga, något man kan fundera över.

Trots de sovjetiska myndigheternas negativ hållning fortsätter dock de privata UFO-intresserade sitt arbete. Man har under årens lopp samlat in c:a 2500 rapporter från Sovjet. Man vill nu anordna UFO-seminarier för att informera utåt, men svårigheterna är många. Vi har tagit upp några av de UFO-fall som finns samlade i Sovjet, vilka här i UFO-Information presenteras av Jüri Lina.

1976 observerades mängder av oförklarliga fenomen i det sovjetiska luftrummet. Det slumpade sig så, att en privatperson som intresserade sig för UFO kom i kontakt med ett flertal personer som följde en händelse strax utanför Moskva. Händelsen inträffade som sagts tidigare kl 0755 den 27 dec 1976 vid Kaluga landsväg. Ögonvittnen var kaptenerna V. Koroljov, N. Krjazukov och V. Gusev, vilka färdades med bil mot Moskva.

Plötsligt upptäckte de i norr, på låg höjd över trädtopparna, ett ljust föremål vars storlek uppfattades till 10-12 bågminuter. Föremålet tycktes befinna sig på en höjd av 500 - 600 meter. Det väckte uppmärksamhet på grund av sitt starka sken och sin storlek.

Föremålet tycktes stå stilla, vilket också förundrade officerarna. Klockan 0810 anlände observatörerna till byn Solenski. De kunde nu se föremålet något till höger om sin observationsplats. Man kunde på det bollliknande föremålet klart urskilja en linje, som delade klotet i två lika stora halvor. Ufot började röra sig i riktning mot observationsplatsen. Detta kunde också styrkas av flera personer som väntade vid busshållplatsen där. Man kunde också i föremålets mittparti klart se fönsterliknande öppningar som var runda till formen. Plötsligt försvann UFOt ur synfältet, kvarlämnande ett antal förbryllade människor.

Ingenjör V. Mironov från Tula berättar i brev till Vladimir Azaža om en händelse han blev vittne till

vid Steps station i Tsjita-området, i september 1968 eller december 1969. Vid midnatt upptäckte han en ljus, rörlig 'fläck'. I själva verket svängde den från sida till sida och blev samtidigt större. Till formen påminde den om en ellips eller två ihopsatta tefat. Dess diameter var ungefär 20 - 30 meter. Efter en minuts svängande närmade sig 'fläcken' och stannade. Det hördes ett underligt ljud, mitt emellan klingande och buller. Mironov tänkte se på klockan, men kunde då inte lyfta sin vänstra arm och den andra handen förlorade greppet om resväskan. Han var förlamad. Plötsligt försvann 'fläcken' men observatören fick tillbaka sin rörelseförmåga efter några minuter. Först då började han bli rädd. Han förstod att han mött något som avvek från det vanliga.

Intensiv närobservation.

Detta berättar Nikolai Zemskov, 27, som bor i Leningrad. Han är chaufför och arbetar i staden Puškino.

-Den 8 augusti 1978 åkte jag med min far och min hustru från Krim till Leningrad. På vägen Moskva - Leningrad observerade vi ett UFO, som sakta rörde sig mot oss. Jag stannade bilen vid vägkanten, och vi började noggrant studera föremålet genom vindrutan för att lägga det på minnet. UFOt flög mycket mjukt, liksom en eka som sakta flyter på vattnet. Föremålet flög ungefär på 50 - 100 meters höjd och genomskärningen var minst 100 meter. Diametern kunde man definiera ganska noga, då den var lika stor som mellanrummet mellan två lyktstolpar, d.v.s 50 meter.

Fatet rörde sig i snedställning, med botten vänd mot oss. Det utskjutande mittpartiet lyste i en jämn röd färg, som om det hade varit något rött material, som man lyser upp från insidan. Vid kanten tändes olika färger och blandades som dekorationslyktor. Min hustru fick därigenom tanken, att det är ljusets rörlighet som sätter själva fatet i rörelse.

Föremålets insida syntes inte ljus, men återkastade ljuset som en flygplanskropp i natten. I denna mycket stora del satt de trekantiga fönstren i cirkel och i täta rader. Från fönstren skimrade grönt ljus.

Först hördes ingenting, men när jag gått ut för att se bättre, hörde jag ett vinande som påminde om ljudet från ett jetplan. Det var mycket dämpat. Då fatet flög lågt, lyste den inte upp den mörka omgivningen.

På båda sidor om vägen syntes ljus på c:a 100 - 150 meters avstånd: till höger stort och till vänster en samling på sex eller sju ljus. De såg ut som rödskimrande kupoler och påminde om höstackar (höjd nära 1,5 meter; den största på vägens andra sida kunde vara 3 meter hög). Ljusens blinkade som om de signalerade morsealfabetet. Fatet gick rakt från den vänstra ljusgruppen mot ljuset till höger och passerade vägen i lutningsvinkel precis vid bilen.

När föremålet hunnit fram till det stora ljuset susade det plötsligt uppåt, krympte till en röd fläck och försvann sedan helt.

Blev totalt utmattad!

Jag startade bilen, och vi fortsatte färden. Efter 100 - 200 meter passerade vi en kilometerstolpe och såg, att det var 230 kilometer kvar till Moskva. Vi antecknade denna siffra och även tiden: klockan var 2250.

När vi kört c:a fyra kilometer, började radion fungera igen. Den hade stått på hela tiden, men tystnat vid fatets ankomst. Vi kände oss alla illa till mods, ja, vi var t.o.m. rädda.

Min hustru försökte hindra mig från att gå ut, när jag hade öppnat bildörren för att se bättre. Hon sade att de kunde ta mig med sig.

Efter en stunds körning kom vi ihåg ljusen. Vi hade lust att vända men vågade inte. Ljusen stannade nämligen kvar efter det att 'fatet' flugit bort. De befann sig mycket lågt och blandades inte med varandra. De var på marken eller strax ovanför. Ganska nära observationsplatsen upptäckte vi en vägkorsning och trafikpolisens observationspunkt.

Fenomenet varade två till tre minuter. Strax efter vår avfärd hann många bilar ifatt oss, och vi mötte även några.

Vädret var klart.

Min far menade, att ljusen möjligen var ett tecken kanske någon försökte få kontakt med föremålen.

Den kvällen hade jag känt mig väldigt pigg. Därför hade vi bestämt att vi skulle köra långt, men efter c:a 50 kilometer var jag så slut, att jag var tvungen att stanna för att vila.

Observationen av 'fatet' den 8 augusti 1978 är min största upplevelse. Så avslutar Nikolai Zemskov sin ganska ovanliga UFO-observation i Sovjetunionen.

Svampplockare såg 'glödlampa'.

Den 19 augusti 1977 beslöt tre svampplockare att övernatta i skogen nära staden Serpuhov, 77 kilometer söder om Moskva. Natten hade överraskat dem när de vandrade på det vida fältet vid Sarapova Ohta. Då de gick längs stigen mot höstacken längre bort och letade efter ett övernattningsställe, hörde de plötsligt röster, som gav intryck av att många människor börjat prata samtidigt. Efter några sekunder försvann rösterna lika överraskande. Svampplockarna frågade sig vem som kunde vara i skogen vid 12.30-tiden på natten. Möjligen andra svampplockare? Men på ången fanns ju ingen...

Efter en halvtimme fann man en lämplig lägerplats men upptäckte då att det på ången (c:a 300 meter ifrån dem) flammade och brann (rättare skimra-

de) en ofantlig 'glödlampa', vars sockel var vänd nedåt. Ljuset var dämpat, för trots sin intensitet lys-te det inte upp omgivningen. 'Lampan' började pendla och steg uppåt. Med jämna mellanrum 'lade' den sig vågrätt, och steg sedan uppåt igen. Samtidigt tycktes den klättra uppåt som i spiral, men kanske var det bara så att rörelsen uppfattades på det sättet av åskådarna; allt hände på några sekunder. Det hördes inget ljud, fanns ingen lukt och ingen vind. Högre upp och framför det här föremålets bana bildades ett klargrätt moln. Natten var mycket klar. På den molnfria himlen syntes många stjärnor. 'Lampan' gick helt in i molnet och samtidigt försvann allt: både molnet och 'lampan', som i försvinnandeögonblicket såg ut som en stor klar stjärna.

På morgonen skyndade sig svampplockarna till platsen, där det okända föremålet hade lyft. Gräset hade plattats ner i en cirkelform. Avtryckets diameter var fyra meter. På samma plats hittade man även en stor och tung vågviikt!

Märket visade sig underligt varaktigt. Ett ögonvittne (ingenjör Sergei Tjutin) reste flera gånger till landningsplatsen, men t.o.m. efter hårt regn såg märket lika färskt ut som förut.

Sovjetisk inställning till UFO mer positiv nu.

Den 6 november 1977 besökte ufolog Feliks Zigel tillsammans med Sergei Tjutin och andra ögonvittnen och forskare UFOs landningsplats. Man tog markprover, vilka visade följande analysresultat:

1. På landningsplatsen hade växternas rötter bränts, troligen av induktionsstrålningen från UFOt. Rötterna kunde tydligen inte leda strålningen, och sveddes därför.

2. Man hittade en 'steril fläck' i vilken många mikroorganismer hade försvunnit.

3. I proven fann man partiklar av splittrade sandkorn. Möjligen åstadkommit av ultraljud.

Inte ett enda av proven som tagits utanför landningsplatsen visade sådana egenskaper. Kemisk analys gav vid handen att det på markytan där UFOt landat, fanns onormalt mycket zirkon. UFOt hade landat ganska nära stigen till höstacken men svampplockarna gick först förbi utan att märka något.

År 1977 observerades lampformade UFOs även i Sibirien och Karelen.

Slutligen kan man konstatera, att talet om UFO-observationer (däribland också landningar på sistone märkbart ökat i Sovjetunionen. Man har även fått veta mer om äldre händelser. Vad kan vara orsaken till denna positiva utveckling?

(Översättning: Seija Moisio)

Anm; Jüri Lina utkom i juli 1979 med boken 'ufoforskning i Sovjetunionen' (Finsk text). Jüri Lina är estnisk UFO-forskare. Han bor nu i Stockholm.

Märk talongen
"Jubileumsnummer"